

morška detelica.

Veselo igra ~~na~~ ⁱⁿ dejanjih.

Grebe:

- 1 Frajoliga, posestnik,
- 2 Frajoligovka, njegova žena,
- 3 Šnecakar, posestnik
- 4 Travici Favornar
- 5 Nataskar na lojstvenem parniku
- 6 Prvi } biciklist
- 7 Drugi }
- 8 Mladi gospod
- 9 Mlada gospa
- 10 Tuji gospod ✓
- 11 Prva }
- 12 Druga } njegova hči
- 13 Tretja }
- 14 Četita }
- 15 Ivan mladi gospod vlog.
- 16 Gna mlada gospa njegova žena
- 17 Tuja dama
- 18 Gospod v cilindru ✓
- 19 Jean, prvi nataskar v hotelu v Gpartiji
- 20 Sluga hotela
- 21 Prva hišna
- 22 Druga hišna ✓
- 23 Neznani gospod ✓
- 24 Krestlicarica
- 25 Modistka
- 26 Perica

Das sedajnost.

Prvi dejanj na lojstvenem parniku, drugi v Gpartiji v hotelu v Gpartiji, tretji deset dni po obnemu ravno tam.

I. Dejanje.

Obednica na ladjavem parniku z molimi okroglinimi
okni v ozadju. Ob sliki zadnji steni dolga, s pisom prevlečena
klop, pred njo mize. Pred mizami nizki sedeki (Klapp-
stühle) ~~na~~ katerih je v jeklenem ~~pro~~ kotu cel kup gloženo.
Na desno in levo manjša mizica z ravno ~~okroglinimi~~ sedeki. Za
daj ^{na} levi biblioteka in stojalo za čokolice, na desno pra-
nino. Proti levi vodijska ozka stopnica z oporo iz ^{A. K. K.} palube obli-
na desno pa so maza z napisom: Stabina za olame.

1. Prizor.

Natakar nee v obeh rokah razno potno prtljago po stop-
nicah dol. Ta njim leze zelo opugno čajoliga in se radovedno
na vsi strani razgleduje, Smrekar pa se ne briga za nič. Oba
imata povrnite z odvikanimi ornamenti, molice neznanega
Bäckerja v žepih in molice olajnice v rokah.

Natakar: Izvolite, prosim gospoda, le za menoj v obednico.
Pri tokem olajju človek ne more ostati na palubi. Čer-
podje so prvi parojirji olams. Tu, v katandaju ti grozni
nevlati bo ladija sploh skoro prazna, mislim. Poine kovče-
že in ogrinjala olam sem. Tam prosim, se gospoda vede!

Fajoliga, ki je jako slabe volje: Jtar sem-le.

Smrekar stoji radi obedne in zignu gleda med se.

Natakar: Jeklen list je tu, prosim - a tu za vina.

Fajoliga: Jedel ne bom nič. Pravno smo obedovali. Ali
jedne buteljke oborega vina bi se ne branil.

Natakar: Prosim samo izvolite! Ali ako bi mel svetovati,
priporočil bi refoska. Izbomega inosmo.

Fajoliga: Toraj buteljke refoska.

Natakar: Prosim. A kako vino želi gospod?

Smrekar: Kobenedja.

Natakar: Ali odpuščate, na morju ob istrskem obrežju
se mora piti refoska! Tudi jedne buteljke, kaj ne? Ne boče
vam žal, zagotovejam vas. Takoga refoska, kakor tu pri
nas, ne obojite več. Takoj sem tukaj. (odide.)

2. Frajoliga: Ta zna, hehehe! (Pokratki parzi, sedito.) No, pa se obriji in obriji, kakor mila zera! ali sedaj imam, pri tvoji veri, tega že dovolj.

Švetskar: Svaril sem te, sedaj imas.

Frajoliga: ali jaz ti nekaj povem, sem ee sedi!

Švetskar (vtristete dobitulja, pa sede): Nu, kaj mi poveš?

Frajoliga: Da te že tri dni menasam, a da ~~te~~, teboj ne bom potaval več.

Švetskarju (zavetijo oči, pisek bližje): Kto ko to?

Katakcor: Tako, gospoda, tu sem. Prosim, Esopodje ee pišli nekakšno zgodaj na parnik, še le ^{vez} je jedno vro soli-deno v Petko. Ali ta neforito vam, prežene obljeto. B. Prode-te videli, ako bi kaj potrebovali, samo, prosim, pozvoniti! (voda)

Frajoliga: Semu teče, no!

Švetskar: God tega živi.

Frajoliga osorno: Misliš? (Dvigne rogovce in potruca.) Mm - mm

- primarnha - mm - sakra - to je rino!

Švetskar ga je pozorno ogledoval, kolaj tudi on potruca, ni no, pitkina in pije.) Mm! (klastan z jezikom.) Mmm!

Frajoliga: To je kopljica, slo! (li to?)

Švetskar (i tudi naliva, e vedno nejevoljen): Ti si mi hotel ne -

Kaj rečeš, povedati?

Frajoliga: Dobro, da si me vponnil. Torej poslušaj. Če si že tako kislo vreme, e ni ne govoris in vedno samo govornjas, pa si idi kamor te je volja, a jaz pojdem tudi sam, ka-mor hočem.

Švetskar (pemaquje veslo iznenadenje): Ali ko sem tvojeje že ni obljubil, da bom pagil na te.

Frajoliga: Obljubil ali ne obljubil. Pa naj ona potuje o teboj, jaz ne bom, kaj nisem nemmen!

Švetskar: Pa ti to res misliš?

Frajoliga (vedno bolj roguje): Isto v Petki izstopimo, pojolis ti na desno, jaz na levo.

Švetskar: Ali?

Frajoliga: Ali pa pojdes ti na levo in jaz na desno - tako ali tako, samo jaz pojdem obungam, kakor ti. To da naj dva meseca menasam? Križ božji, dva mesca?

3. s takim govoravcem? s takim nevedomom?
Sureskar: In dobro.

Fajdiga: jaz sem mislil, da si samo doma tako ne prebravljaš, ko nisi težka zakonska nevlita nad teboja da boš drugačen, ko vidimo venoma prsto, ko ugledamo nove, krasne kraje, krasna mesta, krasne ženske - kaj se smejaš?

Sureskar: Jaz se ne smejam.

Fajdiga: In zato - a ti si tak, kakor, da bi hotel večkrat sebe zastopiti in gobiti.

Sureskar: jaz sem ti že oloma povečal, kot si sem.

Fajdiga: No, a da boš vedel, jaz se hočem zabavati, a ti hočeš, lahko precej pišeš olomu: da se hočem zabavati in da se bom zabaval. Z vem, kar ugledam in z vidišim, ko gar sešim in naj bi bila to tudi - lepa ženska.

Sureskar: Staj pripovedujes? govoriš!

Fajdiga energično: Da, in če bi bila to tudi lepa ženska. To bi pa res rad vedel, zakaj ne. Da doma sedim, kakor v zakletem vrtu in žena me ravnje, kakor tisti list, vem ^{na ljubljanskem gradu} ~~in~~ ^{problematični}. A tukaj, da bi se ne smel zabavati? To bi bil nemeni! (Kriči:) bo tega tramvaja bom delal, kar bom hotel, razumeti?

Sureskar, pomenaje njegovo razburjenost: In ti to res misliš?

Fajdiga: In, morda se o tem preptičas še prej, kakor se lozimo. Te komande sem že sit.

2. prizor.

Prejani. Kravčič stopa po stopnicah, za njim natakar z pitejazo. Na ozpinjalu ga jermeni je gatačenjen ročič rezoni Brädesker.

Kravčič: Bom, to je čas! Strela! Takoj olej, ko bi se strela nad najil malo razgleda po obali. (bojre sejniti, otres za in zopet zapre. Stresa povinitke.) Ali sedaj bje kaj, da se malo ogrejem. hitro

Natakar: Kakaj toplega prosim?

Kravčič: Toplega? Staj ^{pa mislite!} vam ~~pa~~ glavo? Butrejte respitka!

Natakar: Takoj boole tu. (odide.)

Kravčič ogleduje: sedaj pa kak prijazen kotiček. (daje)

4. da Frajdliga in Smrekarja, začen: Kaj? Ali prav vidim? (Pr
družen razprostru roke.) Bojze! Frajdliga!

Frajdliga: Liril! Bolj se je pa ti vzel?

Stavčić: Hotel sem se enterat voziti po Adriji, pa me je le
sreči zaneslo na to ladijo. To je - slučaj! Zdravo, Bojze!

Frajdliga: Ali sem vesel, da te vidim.

Stavčić: Pres? (kaj si le hvala Smrekarju, ki gopet gopruga
vo gleda pred se.) Tu naša stara ^{gar da} bajška! - Servus, samerad!

Halva Smrekar: Servus.

Stavčić gleda se presenečen, po par trenotkih:) Ali ti ^{nimaš nič} ~~likos~~ res
kaj veselja, da se vidimo!

Frajdliga jezno:) Taka je vedno!

Stavčić: Zakaj pa z njim potuješ?

Frajdliga: To ti je tako. V jesni pragnujem svoj srebr-

no poroko -

Stavčić: - in si z gospo Marijo na ženitovanjskem po-
stovanju? (ogleduje se:) Ah, v danski kabini?

Frajdliga: Ne.

Stavčić: Ti sam potuješ?

Frajdliga: Da.

Stavčić: Tega pa res še nikom nisal. Pa zakaj nišla
gospa Marija s teboj?

Frajdliga: Ker je ravno žeter.

Stavčić: Pa zakaj nisi čakal po žetri?

Frajdliga: Ker bi bilo potem že malo pozno za postovanje.

Stavčić: Pa da te je pustila samega?

Frajdliga: To ravno! Pritovala me je na tega-le med-

veda.

Stavčić: Tega si vzel s seboj?

Frajdliga: Jaz ne, on je mene vzel s seboj. Kereča je hote-
la, da se je prišel k nam poslovljat, ko se je odpravljal
v to svetlo in - Marija me je takoj izročila v njegovo var-
stvo. Jaz sem se ravnno tudi pripravljat na pot.

Stavčić: Oua mu toliko veruje?

Frajdliga: Da rekla je, da je to edini moj vseh de-
želah nesolanije ilirskega lokaljstva, kateremu me mo-
re (mimo vesti) izročiti.

Fajsliga: Sedaj je tretji dan potujemo. Ali jaz sem že mislil, da gvarim. Kdru samo goobnja in goobnja, nič mi ni prav -

Katolcar (Svretkar juno:) Jaz sem ga sročil. Jaz sem mi točno povedal, da sem na potovanju nezmožen tovaris.

Fajsliga: Ali sedaj je ga rešim! Pa pojdem s teboj! - Kliš, Svretkar, lepo se ti zahvaljujem za tvojo - prijatno, tako prijatno obznanje, - jaz pojdem s Stavčičem!

Stavčič: Živio! So boole življenje.

Fajsliga (nareditno:) Bo! Če se spomnim na naše prejšnje čase --

Stavčič: Pa boho taksi, honor nro bili tabrat!

Fajsliga: Domo! divil, 25 let sem živo tovil - ali se olaj boš zopet spoznal starega Rojčeta!

Katolcar (v nase:) In kaj je refoštes!

Stavčič: Sem z njim! Živio, tovaris!

Fajsliga: A meni ma to veulje se jedno!

Katolcar: Taki boole tu.

Stavčič (Svretkarju): Sledas kaj ne? Ali boš se bolj gledal!

Svretkar (oloni pomigi:) A meni tudi se jedno!

Fajsliga: Itaj?

Katolcar: O, gospoda, nos refošteso dela čvoleže! (v nase.)

Svretkar: Žijas, ne? Pa tri dolgo slovelj govoril, zolaj

kom jaz garel.

Svretkar: Ti si poprej nekaj ^{pripovedoval} govoril o zabovanju, misliš to v resnici?

Fajsliga: Mi, v resnici, to se razume. Kaj pada.

Svretkar: Ti se hočes res zabavati?

Fajsliga: Hočem -

Svretkar: Hočes živeti?

Fajsliga: Hočem -

Svretkar: Hočes v resnici skočiti čez strango? ^{vjnice}

Fajsliga: Hočem, hočem in v tretje, hočem.

Stavčič: Izgustno!

6. Surekhar; Sedaj, ko to vem -
Frajoliga dopolni:) - bom pisal obom.
Surekhar otome, otvins: Ne!
Frajoliga: Itaj?

Natalkar pinese dve buteljki, volnasti jih in portovi na mizo:)

Tako, gospodje!
Surekhar: Prijatelji, sedite, jaz vam moram nekaj
volkriti. Lojze - tako torej - da bo vedel - in ti tudi -
jaz prav za prav nisem tako, kakor mislite.

Stavici: Izvestno!
Frajoliga: Ti, da nisi - ?

Surekhar: Ne Lojz! Sedaj, ko vidim, da si ti prav za
pravisto obungaten slovez, kakor se mi je zdelo, sedaj
prijam: jaz sem prav za prav tudi čisto obungaten slo-
vez, kakor doma.

Frajoliga: Menda ^{se mu} ne ^{meja} fantazira?

Surekhar: Ne moti me! Doma sem deset mesec rojini
menih. Ali, kadar jo popiham po leti v svet - bralorda
ei ne bil jaz. In zato, ker sem se bal, da mi ti ta edini
krosni čas vroletnega mojega življenja spvidis in
skajis, zato sem bil tako jezen in razjarjen -

Frajoliga: To je dezerter!
Stavici: Počakaj! Prati ga, da izgovori!

Surekhar: Ali se še spominjate, kako fini fantje smo
bili voj čas?

Frajoliga z Stavicom:) Jaz se že skoraj ne spominjam.
Surekhar: Ali kako dolgo? ~~Kakor~~ ^{ne} to smo se zvenili,
kakor, da smo utarili. In kdo je tega leir? - Naše žene! -

Frajoliga in Stavici z Stavicom:) Da, naše žene!
Surekhar: Itakor, da zavali nekaj skalo na veseli, žuboreti

studenice.
Frajoliga: Ali težko skalo, težko.
Surekhar: Itaj skalo. Pečino!

Stavici: Da, pečino. In dokler ta pečina na studeni.

ker leži -
Surekhar: Frajoliga: - je proi z žuborenjem.

I. Fravrič: Ali zato, kadar slušaj pčimo odvali -

Fajdiga: - žubori studentček tem veseloje. Surekar ali si res to ti? - Sem to jaz? - Ali zakaj nisi začel takej žuboreti?

Surekar: Ker sem se te bal.

Fravrič: A sedaj se ga ne bojiš več?

Surekar veselo: Nič več!

Fajdiga: Da bomo torej ^{malo po} žuboreli?

Surekar: Prosto!

Fravrič: In jaz bom z vami.

Surekar: Frantje, vi bodete gledali! Taj jaz sem ka-
dar odmaknem pete iz doma, prav ga prav jako ljir-
begujiva duša.

Fajdiga: No, tega dozdej nisem videl.

Surekar: Ali sedaj se o tem prepričaj. Frantje, pijmo!

Na zbranje!

Fravrič in Fajdiga pijeta: Na zbranje!

Surekar: Eslejte, frantje, to je čisto naravno. Tadar
ima človek celo leto vedno jolno in isto jed pri obedu -

Fravrič: Se um gajpe!

Fajdiga: In če bi bil to tudi fazan!

Surekar: Izvrtuo - doje, in če bi bil to tudi fazan!

Torej jaz jem celo leto vsakej dan tega svojega fazana in
niti ne ^{zinem} pisknem. - Ali (znamenom, vedno bolj ljubezujivo)
ali, kadar poletim v svet in pridem nekam, kjer me
nikče ne pozna, pa -

Fravrič veselo: - premenis jedilni list -

Surekar: - da, in če treba vsakej dan.

Fajdiga: Surekar, jaz te ne poznam več.

Surekar ^{ali}: Ti je to morda neprijetno?

Fajdiga: Da pet ran božjih - ne! (Povlava um roko.)

Surekar!

Surekar: Doje! (stiskajo si roke.)

8. Stavici: Pariz in Anglijska naj gre raketom žvižgat
jaz pojdem z rama. Pa bono živeli, uh, živeli -!
Švetskar in Fajdiga: Bonno!

Stavici: In ko si naš apetit zopet nekoliko popra-
vimo -

Fajdiga: - vrnemo se k našim fazonim.

Švetskar: Ali, Lojze, glavna stvar. (Polnože na porvi-
ni postan.) jedna - dve - tri - poročil postana - port-
masse. (Švome si ga in spavi v denarnici.)

Fajdiga vistrjaje: Jedna, dve, tri - - je že tam, ga ženi.

Švetskar k Stavici: In ti, Stavici?

Stavici resno: Jaz imam sicer nazore ali - moj
poročni postan je že od ljubljane sem v portmonojir.

Fajdiga: O ti prekleceni klujoh! kavelj!

Švetskar: Pa pijmo na to slavo! Meni je, brator, da
sem za cent longerji brez tega obrota!

Fajdiga: Za dva, za dva! širio! (Trkajo in pijejo.)

Tretji prizor:

Prejtnji. Nataskar. Prvi in drugi biciklist.

Nataskar: Kamo sem, gospoda, tu se bryo posušite!

Prvi biciklist (ololji, mlaj mladenci, v pretirano igratskem
obresu. Tma obvezano glavni iz prsnega žepa mu gleda velika m-
mena moypa.) kaj nam je treba. To je bila ljuba ploha!

Drugi biciklist: (hal in debel tudi v obresu ali ne tako kritowem,
brator prvi.) Brer!

Nataskar: Izvolite, prosim! a sedaj buteljko dobrega vi-
na, ne?

Drugi biciklist: Tu ja, naj že bo!

Prvi biciklist: Ne bo škodilo.

Nataskar: Tolkaj sem tu, prosim.

Prvi biciklist: Ali je to snola, ne? Da bi strela ... bol
ljubljanse se vozim cez Postojno in st. Peter in lezano. Trkaj
v Instu sem bil cel dan na biciklu, nič se mi ni zgodilo!
ko, - mi, v ravno tu, na tem prokletem holo tam car
ko je moaj pinesel ono babišče!

9. Drugi biciklist: Veseli bodite, da se vam glava ni razletela.
Prvi biciklist: No, odrl sem si jo posteno. - Za kakšno taktiko
braba kriči. A policaj seveda taktik na mestu in čerke, to se
razume. Škoda, tridesetih kron, to bi bilo refortka!
Drugi biciklist: Nu, se ceno sta jo odnesli.
Prvi biciklist: Kaj ceno? To je naravno petindvajseta ba-
ra, kotero sem porazil, a obolen sem se vedno srečno od-
nesel pete. Lamo ta...
Drugi biciklist: Petindvajseta? Na, to bi morali da-
viti jubilej.
Prvi biciklist: Prar pod kolo jo zlotaj nese.
Drugi biciklist: Kaj se vozite tako čudno! Polke v žepih, in
potem seveda...
Prvi biciklist: Če mi je pa naravno tako najbolj všeč.
Trajdiga jih v strani pogleda: ~~to~~ Zopet dva taksna moreca,
ki imata koleščke preveč.
Šmerekar se ogleda: Na, temu obolgim gleda jetitka iz
oči.
Stavine: In posteno se je potakkel.
Drugi biciklist: Jaz ne gorim tako. Depo počeni, sa-
mo in zbravstvenih ozirer - da bi nekaj matri izgubil.
Prvi biciklist: ^{Ali} Ste jo kaj?
Drugi biciklist: Ne.
Prvi biciklist: Kakaj se potem vozite?
Drugi biciklist: Glejte, bicikel bi morda pomagal,
ali po vsaki partiji imam velej tako glad in tako žijo, da
obakovat več jem in pijem, kakor poprej.
Prvi biciklist: Pa se ne vozite in ne pijte.
Drugi biciklist: Hvala. - Doktor mi je preveloval, da
v stomažstih dneh izgubim vsaj 7 kil.
Prvi biciklist: No in?
Drugi biciklist: Jaz sem naravno za 7 kil težji.
Prvi biciklist (maje): No, se bo to tako napredovalo -
Drugi biciklist: - pa bom moral kolo pustiti zopet pri
mim. Nikdar se nisem videl takega pripomočka za debe-
lost, kakor je to kolo.
Prvi biciklist: ~~to~~ Tega bi jaz ne mogel trditi.

10. Dvuzki biciklist: Res ne izgledate? ^{dobro.} Kakemu kaj drugoga pomaga.

Natalka: primite dve buteljki in govori nazaj:) Lamo ~~poslata~~ prosim, izvolite v salon!

4. prizor:

Prejuni. Natalka. Mlada gozpa. Mladi gozpod.

Mlada gozpa - elegantni toilette, srebi stopnic. Tma deževni plati in angleški klobuki.) ^{Pepi} Josip - glej, kako je ta salonček prijazen. Tuhaj se pšizjemo. va.

Mladi gozpod rino v rokah polno pšizjaje, pot rano roletu rezane. za Brädelurje.) Stroka, da nisimo mogli statna palubi. ^{Rimu.}

Mlada gozpa: Tu book bolj prijatno.

Mladi gozpod: Korej samo idi, olusica.

Mlada gozpa: Sembraj sedelno.

Mladi gozpod: Nekako dusiljiv gozod.

Mlada gozpa: Ah, to se ti samo tako zdi.

Frojdliga, hurekar in stavic jih opozujajo.)

hurekar: Estoro mlad par na žinitovanjskem potovanju.

vanju.

Frojdliga: Ona ni kar tako.

stavic: Joz imam sicer nazore, ali ona bi mi bila bolj snoli bolj vici, kakor on.

Dvuzki biciklist: žinitovanjsko potovanje.

Dvuzki biciklist: Mojca.

Natalka: Izvolite vino, ali bravo, kaj, prosim?

Mladi gozpod: Ali bi kaj hotela, olusica?

Mlada gozpa: Pozneje.

Natalka: Prosim, lamo izvolite pozvorniti.

Mlada gozpa: a sedaj si prijigem jednu cigareto. (Vzame srebrni etuis in vzigalke iz žepa.)

Mladi gozpod ^{le čaka} zdravje: Je zopet?

Mlada gozpa: Joz ti vender le naučim pušiti.

Mladi gozpod: Dromim.

Mlada gozpa puši in pulva dim svojemu moju v obraz

Mladi gozpod ^{le čaka} nebratljive in potem:) Ali bi ne

11. hotela pihat: dim^u na drugo stran, dunica?
mlada goya: ^{+ Pepi.} Ne, Josip. Najpuno se morat naviciti na to -
bošni šiv.

mladi gospot pohvaljuje: Hvala.
Fajslige: ona ni za nakovci, kakor pipico iz moške pere.
Švvekar: Kraga, to je cela lokomotiva.
Švi biciklist: Na, za par minut bomo, kakor klobase

v šivniku.

Švvi biciklist: ali vsaj dober febatz imo.

5. prizor.

Frajšnji. Katolkar, Švvi gospot, štirimi hčerami.

Katolkar: Samo izvolite dalje. Švvi je obednica, dalje

pa kabalina za dame.

Švvi gospot: ^{ali} Ne vleče, tu?

Katolkar: ooh ne, kaj je!

Švvi gospot: ^{ali} je tova prostora vola?

Katolkar: Prostora dovolj.

Švvi gospot (nagaj): Švvi, dekleta, soumo naprej. (to -

pa vola. Oblečen je v obilgo plateno sukno, ob strani mu visi
Kukals. V jedni roki obzi Baidelurja, v drugi roki obzi
obnoša se jako konvencionalno.)

Štiri hčere idijo za njim. Oblečen so vse jednoto v obilgo dežer -
ne plati, male taktice na ženemih, na glavah narne anglej.
ne klobutke, kite jim vse preko pleč. Kaka imo roki obzi
v roki, v drugi pleč in Baidelurja.

Švvi gospot: karkaj sedemo. Samo to se bojim, da ste
se prehlavile.

Švva hčera: karkaj ne, papa.

Švvi gospot: Upojmo.

Štiri hčere polojijo Baidelurja pred se in obzi se leseno.)

Švi biciklist: To so menola automati.

Švvi biciklist: Korola.

Fajslige: No, to je blagoslov.

Švvekar: Karkalito prebilen.

Švvekar: Da ne to s seboj po svetu vodi!

Švvekar: Švvi bi stem delal?

mladi gospot (k gospoj): Švviica.

Mlada gospa: Kaj pa Josip? Je, Pepi?
Mlada gospa: namnehom: To bova mi ^{dva} Fatso - le po.

Fovalis svojini stroci.

Mlada gospa: grobo) & Fatso procesijo? Fatso oholci! (Puh

ne um dim - obraz.)

Mladi gospot: Ali, ohršica!

Tuji gospot: Dekleta!

Prva hči: Kaj želiš, papa?

Tuji gospot: In kaj je nekako zaobljivo, ali moramo

se nekoliko potipeti, dohler ta ^{plaha} ~~lijeta~~ ne prenela.

Prva hči: ^{ne} da bi se prematnila.) Da, papa.

Tuji gospot: Nu, dekleta, ^{ali} kako ^{ne} ~~nam~~ ^{ne} ~~tu~~ ^{ne} ~~slaprove~~?

Prva hči: ^{Da,} ~~nam~~ ^{Da,} papa.

Natakar: Izvolite kaj?

Tuji gospot: Dekleta, hvčete kaj?

Prva hči: Ne, papa.

Tuji gospot: Torej nič.

Natakar: Gosinu. (odde.)

Prva hči: hihne.)

Tuji gospot: Bog pomagaj, ~~blava~~ Ana!

Druga hči: hihne.)

Tuji gospot: Bog pomagaj, Torica!

Tretja hči: hihne.)

Tuji gospot: Inli ti, hiltka? - Bog pomagaj!

Deteta hči: hihne.)

Tuji gospot: leveda, ~~torica~~ ti ne oves manjtrati, Mi -
misa! Bog pomagaj! Gili jaz sem Fatsoj rekul, da to se
bo, kar Fatso - (hiltka hči sam.)

Vel itini hčere najjeduhvat: - uohool. Bog pomor -

gaj: papa!

Tuji gospot: In balst uahod! Ja nesretni dež.

Surekar: To je brasen koncert!

Itavčie in Frajpliga se smejeta.)

Mladi gospod pohastjuzi: Inšica, ali bi ne hotela

13. nespiloto prenehati s pustiženjem? lelej, te uboge gospodič.
ne gotovo ne morejo prenehati olina.

Mlada gospa: leveda, kaj me briga. Pa naj ^{grebo} ~~golejo~~
v dansko kabino.

Frajoliga: šliši - ti, hurekar, to bo fazar, ne?

Hurekar: Ja revej se ga kudo lu naji.

Travie: No, to mislim.

6. prizor.

Prejšnji. Oua. Ivan.

Nataskan (prijazno): Tuko, prosim.

Oua visoka, suha, 45 letna dama, afektiranim obna-
sanjem. Z majhne pompadur gleda Prödelu. Praggleduje se:) ah,
Ivan, glej - ne ravno tako, kakor pred 25 leti, ko ~~ste~~
se ma tem parniku na našem žemtovandem potovanju
vozili! Ah, kako vzponini so to! ~~to~~ Ivan vredi smo
takrat sebeki. - Ali se še sponinjat, Ivan? ^{pipico}
Ivan majhen, debel, flekmotičen možiček, sigurno met
zobni:) hlyu.

Oua: Ivan, ali se sponinjat, kako si mi takrat
stikal roko in me objel, kamoj da ^{sva} smo seli?

Ivan: Jaz? - Tega se res več ne sponinjam, ali d
pojdi no že s teh stopnic! - Menota ne bova ^{va} tukaj stali.

Oua: In ravno tako - le notatsar nam je takrat ne-
sel naš prijazno. Sponinjat se? Ravno tako blondin. - Šli-
site, nataskan, kako dolgo ste že na tej laoliji?

Nataskan: Letos prvič.

Oua: Oh, škoda, to ni on.

Ivan: škoda je to njezor sin.

Oua (vzročno):) Ali ni bil vsaj oče tudi na tej laoliji

notaskan?

Nataskan (Ivan): Ja, & Ja, prosim, trideset let se je vozil s to laolij-
jo okrog - do lani.

Ivan (pomehljivo):) Kaj pale, ti - ti imas oči.

Oua: Šolibog ali ostali so sami tujji obrazi - nitogar
ne poznam.

14. Ivan: kaj bi naj ^{nikoli} tudi ~~ne~~ ne spoznal.
ana (zdrav.): žalibog. obojva se spremenila. A posebno

Ivan: Kaj naj se vedno norim, kakor tatarat?
ana: Ti praviš tann noret? 6. ti mosti! kaj
sem se možila!

Ivan: To je res škoda!

ana: Ti brezobraznik! - ^{Pojdi, sediva} ^{gri ilovek} Idi, sedem sem-le, pa si
priporočil o oni krasni, žalibog, že minuli oboji -

Ivan: Ti bi vedno samo priporočevala. Kakor
refoitko!

Katarina (vise): Prosim.

ana (vise): Tatarat nisi pil vina.

Ivan: Tatarat sem bil tudi se bolj nemnen, kakor

ana: ^{željna sem.} Pojdi, ^{pa meika} ~~jo~~ se jezim. (vise.)

Ivan: Boš že zapet dobra. (lede k nji:) Stoj ^{pa fant}
z tem vinom dela!

ana: V petindvajsetih letih se tisto zelo spremeniti!
6. kaj ne more deklet vedno ostati nevesta.

Ivan: Škoda, da ^{ti} ^{mi} ^{si} ^{mislila} ^{tako} pred petindvajsetimi
leti! ^{pa to v glavo.}

ana (njejena): Ti (nimno) ^{hiti} ^{trhice} ⁱⁿ ^{vostra}.

Ivan: Ali (inam žijo) in to je bože. Ah - hehehe!

Katarina (pinača buteljko in dva kozarca): Prosim! (odna-
si buteljko in naliva.)

Ivan gleda vina. (z blaženim nasmehom:) Daj, tiskiva,

ana (njejena): Pojdi - We!

Ivan pije:) To ti je vino!

ana (natakarju:) ali je voš oče se žir?

Katarina: Je, ali se motišem ima v obeh nogah.

ana: Revez. Bog ve, kaj mislite, vspaninja se se na
neki mladi parček pred 25 leti -

Katarina: Oprostite, prosim, tukaj prihaja in odhaja
strosno mnogo takih parov. Ali ako želite, jaz ga vpra-

15. Sam. (Ironično)

Ivan: Proditite, bodite tako dober, mladi moj. Meni je zelo mnogo na tem, da bi to vedel.

Ana: In pozdravite ga od nas, prav prijetno.

Natakar: Hvala.

Ivan (zasmehljivo): Ja bo imel veselje.

Ana (bolstno): Hoj Bog, ti moški, so strašni.

Ivan: Zakaj nas potem jemljete?

Ana: Zato, ker to nobena ne venje, dokler se sama ne prepriča.

Ivan: To je žalostno.

Ana (ogleduje, zagleda Tajsiga, naenkrat vzpodbena): Ivan, glej, če se ne motim je bil Tisti-le gospod tudi Taksot z nami na ladiji.

Ivan: Tteri? Tisti deček z ^{s taluini} nepravimi briljanti? No, da.

Ana: Kis, meni se zdi, da je to oni, kateri mi je Taksot rat Kukalo posodil.

Ivan: Tbi je Taksot nekdo Kukalo posodil?

Ana: To je tudi nič več ne več z Hoj Bog, ti si naš zopet v kovice in ko sem jaz rekla, katero mi je žal, da ne morem gledati med vojnjo na obal, (kokošno) pristopil je oni mladi gospod k meni in jomnil mi svoje. Bil je to lep, interesanten blondin.

Ivan: Ah, ta gotovo ni oni.

Ana (zgodilo): In no da, tudi on se je spremenil.

Ivan: Oni je imel vendar-le več las.

Ana (ostro): Taksot! Pred 25 leti si jih tudi ti več imel.

Ivan: To je mogoče.

Ana: Natakar, prosite onega gospoda Sam, ^{ali} ~~da~~ se je pred 25. leti tudi ta čas in po tej ladiji vozil po ^{ali} ~~da~~ odriji?

Ivan: Ali, ana, kaj ti ne tresi v glavo.

Ana (kokošno): Taksot si bil ljubosumen na njega, mislim, da si danes zopet?

16. Ivan: Jaz ljubosumen? Borodi tebe? Hehehe!

(ona se njezina obrne v stran.)

Katarina je sil se Frajdliga in mu podelila nekaj v ulcu.)

Frajdliga: Jaz? Zeloj vprosnjete?

Katarina: Ona. le dama Kamlraj bi rada vedela.

Frajdliga si hitro popravi las in se domislyavo ogleda.) Katarina? -

Ja Katarina?

Katarina: Ja.

Frajdliga (kone nevoljno in glasno:) Ne, nisem.

Ivan u imej:) Slisil?

Ona: Isrobisan!

Frajdliga: To je obzornost! Taka stara isrobnja.

Klavic: O, Isrobnja, morda se ji slovesi. vseci.

Isrobnja: Jaz sem to mislila, da se hoies ravno z bla-

namu zabavati?

Frajdliga: Ali stakimi ne.

Klavic: Ljubezni pogonja v vsaki stvarsti.

(Zunaj se priterat tudi v roj.)

Prvi biciklist: Klonens!

Drugi biciklist: Se obvalerat, pa jo odrinemo.

Frajdliga: Kaj je bilo to?

Klavic: Kaj vraga, kaj nisi bil se nikolar na vec.

Jem pavnika?

Frajdliga: Na Katarina se ne.

Isrobnja: To je namesto zvonjenja. Klonar u jeolenkrat odmaknemo od Katarina.

Frajdliga: No, to sem si tako mislil.

Klavic: Ti vedno brujes nove. nehal

Mlada gospa (pokasljaje:) Da bi le ta dež ⁱⁿ ~~metel~~ ^{metel} da bi

videli nase krasno budnjo.

Mlada gospa: Prosim te - nekaj golih, dolgočasnih gor, Katarina rajsko istiska bajta, pa vinogradi in punto mor-je. To je tukaj vender - le lepje. Tukaj vrag nobenega veta ni. (Frajdliga si novo cigareto.)

Mradi gospod: je gospet?

Mlada gospa: to, to ni se nič.

Mradi gospet pokostljive: Oh, moj Bog!

Prvi biciklist: Inolir, to je olir!

On (Drugi signal.)

Inolir: Se je denkrat pa pojolems.

Trajdrže: Aha.

Ana: Ali se spominjati, kakor si se pred 25. leti po obr-

gem signalu (z meni pritisnil?)

Joan: Je to res?

Ana (razčeljena: ^{potujeva}) mislila sem, da sedaj bo drugič to ob

potujevu, preživim se one krasne tase vnovic.

Joan: Draga moja, tega ne moreš od mene zahteva-

ti. Jaz sem srečen, da so se one budalosti že minile.

Ana se obrn proč.)

Inolir polni: (ledaj dvigajo most, - slisio? Po tret-

jem signalu se odpeljimo.

7. prizor:

Prejtnji. Katakmar. Tuja dama. Gospod v cilindru.

Katakmar mori potjago: Jarno izvolite za memoj, gospo-

olienia.

Tuja dama pihaja za njim v elegantni opravi potni opra-
vi, ne pogleda nikogar in sedi na srebrnem stolu. Vsi jo opazujejo
kamo gospod s strinimi literarni ne. (to je stopila in stopinje pika-
je se za njo zgoraj.)

Gospod v cilindru z monoklom. Pride do polovice stopnic do-
ki in gleda tujo dame. Obličen je izgled, pod pazduho ima palico, v ro-
kih muotko, živjeja bo-tilko.

Prvi biciklist: Morda, da nisem te povozil.

Drugi biciklist: za to bi 30 kron ne bilo slovelj.

Joan: Kraga, to je kakal životek!

Ana: Što bi rajje potoval, kakor z memoj, ne?

Joan onaji: Jorda.

Ana: Ti Inolir!

Katakmar se je gledal po vseh prisotnih, ko vidi, da nikdo ni-

18. Cesar nece, odlozja. hodi stopine ga zastavi:

Frajzlige v cilindru: Pozvate to slamo?

Katolkan: Ne. Zelite morda vina?

Gospod v cilindru: Ne. (Ide dol, filozofa ne po vest, po-
slono tujo damo in odide gorat po stopiniski zori.)

Frajzlige: To je zenska.

Lurekar: Ja ja, ta!

Stavcic: Inam sicer najore, ali to je res vedno
pogledati.

ama: Staj vedno na njo gledas?

Ivan: Kaj to mi privostiti.

ama: No, hvata lepa, ce bi bil ti sam brez mene.

Ivan: No, no! (pizi.)

Mlada gospa: Josip, glej, ta sama potuji. (Pulme
nim olim v obraz.)
To ni mi hudega!

Mladi gospod pokostujice:) Paskaj: To bo nekaj Bogova
kaj.

Lurekar: Fantje, to bi bilo nekaj za nas novi
jedilni list.

Frajzlige (v ozadju) Tako kerasne zene pa res se
niskno videt.

Mlada gospa: To je predizen clovek.

Mladi gospod: Toli se mi, da bi radl jedno ga
nasa.

Mlada gospa za gostujice: Menda vendar nisi tako
nemnen, deloti skandal zaradi takega-le neotesanca.

Frajzlige: To je nesramno! jaz nim pokazem -

Lurekar: Stoj inas pri tem?

Stavcic: Paskaj, da te kdo prosi, slej, zaginjalo
se je dvignilo. (Inja slama je dvignila pajzolan.)

Lurekar: To je pozornica.

Frajzlige: Nebesta!

Stavcic: Pri mojej veri, ce bi ne imel takih na-

Lurekar: Iskli vendar je enkrat o frajih nozgorih!

19. Mlada gospa; ^{čelaj} čelaj; ^{Jošip} Jošip, kako ^{oglednjega} jst. oni dedici to ženici.
no ^{prepoznajo} prepoznajo. ^{člono} člono stavim, da so vsi oženjeni.

Mladi gospod; jaz mislim, da bi se verjetno tako

nenpali.

Mlada gospa; ^{Pepi} 6. Jožipe, ti morških se ne poznas! (Puh.
ne um olim v obraz.)

Mladi gospod; ^{je že mogče, da} kajpada jih mlada, ^{ti bolj} bolj poznas,
kako jaz. (Polasotljivi.)

Mlada gospa; Pravim, da jih se ne poznas. Skoro vsi
moški so pokvarjeni. Upam, da ^{ti spadalas} med ono
pičlo število dobrih in poštenih moških. (Puh. um v
obraz.)

Mladi gospod ^{o, sveda, prav} polasotljivi: ^{Asotovo.} Asotovo.

Mlada gospa; No, jaz ^{pa} pa ostalem ^{okusu} zgolj po svojem.

Mladi gospod; hano, ^{če} ali vaj te cigarete pustila

na mimu.

Mlada gospa; ^{pa} To boš se malo počel, zlati moj mo-
žiček!

Ana; ^{vedes} če li vedela, da se tudi ti ^{pa} tako obnašas, ka-
kor oni-le trije tam, lastar si sam, ne pustila bi te
niti za j eden ^{kerak} napred oči.

Ivan; ^{pa misliš} Itaj to se v glavo ne paste, jaz - jaz -

Ana; ^{kar} kome molči, vi ste jolustri.

Prvi biciklist; ^{pa} moj Bog, samo, da bi ta sez-jedenkrat

prenehal.

Drugi biciklist; ^{pa} Inti, jendenkrat že prenehla.

Triji gospod; Dekleta ali vam ni vroče?

Prva hči; Ne, papa.

(Tretji signal.)

Triji gospod; Sedaj gremo. Hvala Bogu!

Švetsar; Zojz - zolaj se že gibljemo.

Frajdliga; Pet nam božjih, tako brane ženstve pa

res se nisem videl.

Švetsar; Dobrega ulasa med temi petinslovaj.

20. setimi leti se nisi izgubil.

Katolčan, Kavar: Ti govoriš, katar, da si um ne-
voščljiv.

Mladi gospod pohvaljuje: Dusiča, ali se ti ne zori,
da se lažija jako ziblje?

Mlada gospa pisme um dim v obraz: Kenda ti ni
že slab?

Mladi gospod: Na svojem grobu bi mi bilo se-
veda lepše.

Tuji gospod: Delesta, kaj mislite, ali bi ne bilo
na krovu prijetnejše?

Prva hči: Da, popa.

Tuji gospod zagovani:

Katolčan priliti: Izvolite?

Tuji gospod: Ikaro je zunan?

Katolčan: Dej je ^{prenehaj} ~~prenehaj~~ in tudi solne prodira že
skozi oblake. Za par trenutkov bo najkрасnejše vreme.
- Tina prosim?

Tuji gospod: Ne.

Mladi gospod pohvaljuje, hitro: Pojdimo na krov.

Mlada gospa: Moj Bog, kaj pa hočeš gori?

Mladi gospod stvi nakrat kvičkan, pitime roba na
meta; tamo: Dusiča, - jaz moram - mogoče, na gra-
kan.

Mlada gospa: Stoj ti je, ^{Pepr} Pepr?

Prvi biciklist: Staj ti je ^{Pepr} Pepr glasno: Koroška bo-

lezem najbolj. (tmeje e.)

Mlada gospa: Na Grobiji? Tu saj nisi v zalivu!
- Tina ne prenesi - vožnja na lažji ne prenesi, -
na krovu ne znaš seketi, - hvala lepa - to bo krosen
zakon. Torej idi brzo!

Mladi gospod hitro odide.

Mlada gospa veže cigareto na tla: Lepo žemitarvanjsko
potovanje! (bide je moženo.)

Druzi prvi biciklist: Staj mislite, ali bi ne šli pogledat

naš kolosa?

21. Dva bratčeta: Pa - saj tako vem, da mi ga je ta braba vsega postala. (odide.)

Frajdriga: Da bi hoteli ti avtomatije tudi oditi.

Natakar: To bo težko nekat.

Tuji gospod, ki je drugi maha zadnja olma gledal ven.)

Gehele:

Dva brat: Šta želiš, papa?

Tuji gospod: Jaz mislim, da bi bilo najlepše, da bi odšli na palubo. ^{skrov.}

Dva brat: Da, papa.

Tuji gospod: Pa pojdivo. (Ne najraj, hère stopajo leeno in po vrsti za njim.)

Natakar gleda nezadovoljno za njimi. Frajdriga:) Še jedno?

Frajdriga: Ne, za sedaj ne.

Natakar: Prosim. (Poznavlja.)

Frajdriga: ~~le~~ ^{le} leščaj se ona ova tam - če bi hoteli oditi.

Ti se vna dva ^{Pepi,} ~~Famle!~~ Ana gleda drugi olma ven.) Josip, zopet je najkrasnejši dan. Bojoli dolgo na krov! Spominim nas klicajo.

Josip: Mene nič ne kliče. Kamno idi. ^{le pojdi!}

Ana očitno:) In ti bi imel po petindvajsetih letih tako vest in me pustil, da ^{grem} istem same?

Josip: Da.

Ana: Josip! ^{Pepi!}

Josip: Ogleduje buteljko:) No, pa - božjem imenu. (tata. ne.) Ali slišite, natakar - še jedno na krov.

Natakar: Prosim, takoj bo tam. (oditi.)

Ana zavri in Josip na roko:) Kendar nisi tako trol.

Kolar se odlašaj:

Josip: Pa to jaz vedno trdim.

Ana kometno:) Jaz ti zgoraj na krovu ve povem,

koj dand pred 25. leti delalil

Josip zdelo:) Kar to se jako veselim.

Ana: Najpvo ^{si} poiskali tati skriti, pri-

^{eu} Josip kotiček.

Josip: Ali zloaj nam mora natakar postaviti:

tam mizjo za vino.

22. Ana: Pa ^{Moja dva} ^{drugi} smo sli jeden k drugemu in ti si me ob-
jel krog para.

Josip: Fuy! Na krovu.

Ana: Pa si me pritiskil k sebi. (Karlavija se namj.)

Josip: Ej, stvara, tujta si, kakor cent.

Ana (punti ga njozina:;) Ali sedaj se pa res jezim.

(Obbeji na krov.)

Josip (poceni ga njo:;) Tendar ne bom po 25. letih
qucal kakor zaljubljenca glica. Moj Bog, s temi zemlja
mi je kriz. To je c dobro, da imajo tu tako fino vino.
(vzime zgoraj.)

Frajdliga: Gospod Bog nas ima robl.

Švabkar: Samo, da bi sedaj tudi ona ne ootila.

Klavic: Staj si! Listo mi se ne pripravljaj.

Švabkar: Takoj bom videli.

Frajdliga: Švabkar, kaj ^{je} tebi tudi ^{vse} dopade?

Švabkar: Dopade. ^{kar vse}

Frajdliga: In tebi, Liril?

Klavic: Če bi ne imel ^{bruh} tistih mazovov.

Švabkar (se zadere namj:;) Mazovi sem, - mazovi ^{vse} tujta!

ali se ti ^{vse} dopade, ali ne?

Klavic: Samo ne tako ognjevito. Tu, Forej - ^{vse} dopade.

Frajdliga: A kdo igmel nas booke imel prednost?

Švabkar: Doje, ti imas jakos predigne misli.

Frajdliga: Fantje, naprovinu pogolbo.

Švabkar: Prosim te, kakšno?

Klavic: Brez notarja?

Frajdliga: Če bi iz teh oblakor bilo kaj olizja in se bi se
molekonila jednemu, da obuzga ^{dva} oolstopnja ^{ta} brez sarovjstva.

Švabkar (zameja se obmisljavo:;) Tulkaj je moja robla.

Klavic: Pri meni se to samo o seli razume, zalraj

jaz imam ^{trde} mazore.

Frajdliga: Ali lahko zainemo?

Klavic: Doje, jaz te ne poznam več. Tidi se, da si

brez mazovov.

23. Švretkar se zamaje:) Ti ne veš, kako gačeti? Fant, to se mora znati!

Fajsliga: Ah, pa ^{čaj} to znas?

Štavičič: In mene ne vprašajo?

Švretkar: Štaj ne potujem je dvajset let vsako leto dve meseca sam po svetu.

Fajsliga Štavičič: Tebe ne vprašam, čaj vem, da imaš magore - (Švretkarju) Torej povej, kako se to naredi.

Švretkar: Če pazi, da se čaj nancis. Najprej treba gledati dati kdo je.

Fajsliga: Poglej, vosti boš videl!

Švretkar: ~~Kajno~~ ^{črna} ~~pročalkaj!~~ (oglednje jo.) Tma temno pot. no toiletu - potuje sama, - izgleda samostojna - to je gotovo mlada vdova.

Fajsliga: Hm - mlada vdova. To bi mogla biti.

Štavičič: Ali ločena žena.

Švretkar: Tudi magore.

Fajsliga: Hm.

Štavičič: ^{dama,} Ali pa podjetna ~~delničica~~, ~~kotera~~ je na lovu za interesantnimi dogodki.

Fajsliga: Tani magore. Tak angelj.

Švretkar: To je konino vejdno. Sama je in beras - na je, in to zaobstuje.

Štavičič: Torej Švretkar, začni, ti si bil vedno voditelj.

Švretkar: ^{verte,} Zveste, fantje, tate! gačetele je vedno ot okolnosti odvisen. Olovek mora biti, kakor general v vojski. Pogleda na vse strani, pa že ve, kje je sovražnik.

Fajsliga: To sem pa res radoveden.

Štavičič: Jaz tudi.

Švretkar: Hm, in vidite, jo ^{de} ^a ^{inam} je. Samo pazite!
(Kotane in gre obrog tuj dame. Mura neko orijo. Pogleda liste, ha. Teri tom vix, vzame jednega in se vrata. Pri tem stopi nalasčima kobilu tuj dame. z najljubšijim nasvetom:) 6 prosim, tisočkrat za odpuščanje.

Tuja dama ^{ne} ^{bladno} ^{bez} ^{da} ^{bi} ^{ga} ^{pogledala}.) Prosim.

Švretkar: ^{ne} ^{bladno} ^{bez} ^{da} ^{bi} ^{ga} ^{pogledala}.) Prosim.

24 se na primer kaže.

Stavici: Dobro, jako dobro.

Frajziga: Ali kaj sedaj?

Švetskar se nameni: Sedaj pogledam nekdaj v talist. (prejšnje čoujo povino) in za trenutek ga ^{povezem} pojdem zopet tja obesit, kjer sem ga vzel. Pa se zopet v njo zadenem.

Stavici: Švetskar, sedaj pozor.

Frajziga: Le, da bi ne bila razžaljena.

Švetskar: Kar se tu bo. Kogovorim jo nejdno, pa pojdem dalje. ako želi, da se ji približam, ^{predstavim} da se ji približim, spustila bo roke, ali ročavico, ali pahljico, ali kaj podobnega - in igra je slojena.

Frajziga Stavici:) Pa je preveč navihana!

Stavici: ~~Ne, las je to švetskar, švetski, ki nima no-~~

benih nazgov.

Švetskar: Solit se pojdi s svojimi nogami. Kaj mi vemo, kakšni so, a sedaj pozor. (Kotane, gre z časopisom zopet kraj do do tuje dame in nje datotake.) O, kako sem nespreten. Prosim, oprostite, madame!

Tuja dama hladno: Prosim.

Švetskar obesi list in se vrne)

Frajziga Stavici:) Listo gorim nestručnosti.

Stavici: Tudi jaz sem pordoven.

Frajziga: Kje ni spustila.

Stavici: Zoli se mi, da ste se v nji zmotili.

Švetskar osramočen: To je znamenje, da z njo nič ni. Sploh, pa od blizu ni niti lepa, če namalano. Obraz in lasje.

Frajziga: Kaj se. To je nezgod mladosti. Zato kaj pa si ji rekla madame?

Švetskar: Za tuje ženske ti je ta naslov najbolji; strah je in nobel se čisti. - Ali sedaj bi radva sveto, val, da bi šli na kavr. Tudi je venolar. le zadržo-

ljivo. Frajziga: Zato kaj?

Švetskar: Zato ker je mi tej ve zastoj. Jaz se

25. razgovor na ženski.

Stavrić: Šlu!

Šurekar: Koj, luno?

Stavrić: Morala se mora priti služba začeti.

Šurekar: Rad bi vedel, kako?

Stavrić: Čekajte, udaj jaz poskusim.

Fajdiga nestojna: In kaj kanis ti storiti.

Stavrić: Pojdem čisto pripraviti se njej in jo vprašam, če potrebuje mojih uslug.

Fajdiga: Reci noših.

Šurekar: Ke zaman.

Stavrić: Pramo videli. (Vstane in pristopi k nji. Ulyindno:)

Madame, dovolite -

Tuja dama ga začudena pogleda.)

Fajdiga: Toso oči!

Stavrić: Šurekar jaz mislim, da ni dobro, aljo je taka lepa, krasna dama sama. Mogoče vam lahko skus poslužiti na uslugo. - To se razume v vsi spoštljivosti.

Tuja dama hladno: Hvala - ne. (Obrne se in beži pogleda Fajdigo.)

Stavrić: Pa oprostite, prosim. (Nejevoljen se vrne k svojim karavanim.)

Šurekar se izkloščljivo smeje:;) Lepo si jo skupil.

Stavrić: Zmotili smo se v nji. Jaz grem na kaval.

bo, krov.

Šurekar vstane:;) jaz tudi. malu

Fajdiga v zadregi:;) Šlu, jaz se poskušam.

Šurekar: Menda nečes se ti. (isto skus poslužiti.)

Stavrić: Inšt. ga, naj se se on prigreja, hehehe!

Fajdiga: Samo isolate naprej. Jaz midem ga

vama.

Šurekar: Šlu, jaz mislim, da midem božo.

Fajdiga: Morala.

Stavrić: Torej z Bogom, hehehe.

26. Sureškar: Bog daj srečo, Ežje!

Sureškar in Travčič odide. Na stopnicah srečata gos-
poda v cilindru, ki nosno prilaga.)

8. prizor.

Inja dama. Fajdliga. Lospot v cilindru.

Fajdliga: Na se tega je vrag prinesel.

Lospot v cilindru stopi v salon, ide mimo Inje dame do Faj-
dliga, katerega nujno pogleduje, vne se in se poradi poleg dame.)
Dovolite, gospodična!

Fajdliga: To je nevarnost.

Lospot v cilindru: ^{ali} Ste se tudi ^{mokri} pucčila, gospodična? (Inja
dama se bone in gleda Fajdliga, kakor, da bi pri njem iskala pomoči.)
Ali, ali, kako ste neprivetna - hehehe.

Fajdliga: To presega že vse meje.

Lospot v cilindru: Menota se me vendar ne bojite,
gospodična?

Inja dama pomakne svoj sedej še bližje k Fajdligu.)

Lospot v cilindru pomakne se za njo:) Ali jaz vendar ne
opizem, golobčica!

Inja dama: Lospot -!

Lospot v cilindru: No, samo ne toliko jezno.

Inja dama gleda na Fajdliga: Itaj me lahko vsaj bedals
breg kajni razjati? žaliti? ^{sme}

Fajdliga drvi krstom; z groznim glasom:) Lospot,
kako se upate - !?

Lospot v cilindru: Lospot, kaj imate vrtu vmes? ^{se vrtate?}

Fajdliga pokazuje na stopnice:) Ta trenotek zapustite
ta salon, sicer vas le temu prisilim.

Lospot v cilindru: Jaz vas vprašam, s katero pra-
vico fi tako govorite?

Fajdliga: Ta dama je pod mojim varstvom.

Lospot v cilindru se zamuje:) Ah, pardon, ničem
vedel, da je to mesto že oobdano. Hehehe, in kako kras-

27. no! Izbirna res niste - gospodična! Želim vam dobro zabavo! Hehehe! & sluga ponizni, hehehe! (odide.)

Fajstliza: Proš pravim!

9. prizor.

Snja dama. Fajstliza.

Fajstliza: Odpuščite, madame, ali v očigled toliki predvzrosti se nisem mogel več premagati.

Snja dama: O gospod, jaz se vam zahvaljujem, da ste me toliko vtiško branili.

Fajstliza: Madame, vi se tresete. Sedite venolar, prosim.

Snja dama (khone na sedlo:) O, kako se vam zahvaljujem! (Podaja mu roko.) Če to bi vedeli, kako uslugo ste mi storili.

Fajstliza (poljublja ji roko:) Dolžnost možar.

Snja dama: Moja kavalirja, šolibož, zato se ne zaveda te dolžnosti.

Fajstliza: Zakej pravite to tako žalostno?

Snja gospa: O jaz ne morem biti nikolar več veselo.

Fajstliza: Kako milo!

Snja gospa: Nesreča ne vpraša, kolikšno je človek star.

Fajstliza: Ki - in nesrečna?

Snja gospa (strastno; premaguje solze:) Zgubila sem mo-
žo, katero sem ljubila iz vse duše. In v tem trenut-
ku moje nesreče se brisujejo obantim.

Fajstliza (radostno:) Ki ste volova?

Snja dama (tako): Niem volova.

Fajstliza (supel): Zgubila ste mojo, a niste volova -
odpuščite, ali tega ne razumem.

Snja dama: On me je zapustil! (Plaka.)

Fajstliza (supel):) Zapustil - vas? - To ni mogoče.

Snja dama: In ne samo to; zapustil me je gara.

ali neke obrube. (Strastno.) O, ta nesrečnej!

Fajstliza: To je grozno!

Snja dama: Ja, grozno! ali s tem duem, ko je

28. storil ta morala, je bil game mrtov.

Fajsliga: Izvestno! In kaj se je po tem z njim dogodilo?

inja dama: Odgovaral je z njo doleci prvi, morala preko oceana, ah, koliko sem pretrpela. Moje srce, moja duša, jaz pa sem bila življena, obupana, mislila sem, da zblaznim.

Fajsliga: Revisa!

inja dama: Moj zdravnik me je sešaj naposled prisilil, da bi nekako pogabila in morala raj nekaj izdatke našta, - prisilil me je, da bi šla v morske kopelji.

Fajsliga: V - v - morske kopelji? Kopalne, pa -

ko je to inja dama: Euden slučaj.

inja dama: Slučaj?

Fajsliga: Jaz tudi - odhajam v morske kopelji.

inja dama: A kam?

Fajsliga: V Opotijo.

inja dama: Pravno taja me je poslal moj zdravnik.

Fajsliga navdušeno: Ah, madame, sešaj ne boole - te veš sama.

inja dama iztegne roko naprej: Itakle to?

Fajsliga: Vyprejmite - moje spremstvo.

inja dama: Itakle bi bilo to mogoče: jaz mlada ali vendar - le omožena žena, a vi tuji, nezženjeni - ki ste vendar še nezženjeni?

Fajsliga: Proet, hallo, ptic v zrak. (Prozjeque nek 10 meter.)

inja dama gleda na prste: ^{Ali} Kiste bili nikdar oženjeni?

Fajsliga: Bil. - ali to je poseben slučaj. (Zalostno!)

mene je ^{fucl} žena zapustila!

inja dama: Inj obuzim? In šla z drugim?

Fajsliga: Nikolasa He. Revisa je - murla. (Pritisne roko na oči.)

29. Inja dama: Torej odvee?

Fajdiga: Ja, in sedaj zopet lahko govorimo o mo-
jim sprejemom.

Inja dama odločno: Ne, gospod, to ni nikakor mo-
gote.

Fajdiga: Sem prester, kaj ne?

Inja dama: Ne! (z ljubegljivim nosnelom in brator
- zadregi:) Kiste vendar v najlepših možkih letih. -
Ali kaj bi mislili ljube. Dva razna imena - moja po-
vest - hvata lepa, gospod. Ki pojete v bratijo. Jaz pa se
odpeljem drugam.

Fajdiga: Pa pojtem se jaz drugam.

Inja dama: Ali pomislite vendar -

Fajdiga: Madame, v oigled tolike brastote,
prenehva vsako razmišljanje. Also vam nisem narav-
nost zoper -

Inja dama: Odgovori - Ne, ne!

Fajdiga: Hu, pa se vam obesim na pete in ne
pustim vas več.

Inja dama: Ali lahko z mojo govorite gromog?

Fajdiga: Esarorim, kotor črtim. Madame, -
vi morate dovoliti, da vas spremljam.

Inja dama odločno ali s kotestnim pogledom:) Niko-
dar.

Fajdiga: Nikdar? (Prolestno:) Pa odpuščate, da
sem vas nadlegoval.

Inja dama: Ali dovolite, to morate vendar
trudi sam videti, da ne morem priti v bratijo v
sprejemom Injega gospoda.

Fajdiga: Injega gospoda. - Hu, ali bi se ne
moglo temu nekako odpraviti?

Inja dama: Ne razumem vas.

Fajdiga: Ne boote se ^{Ali se} name sproili, also po-
nem, kako si jaz to mislim?

Inja dama: Ne.

30. Frajdliga: Da bi vi, - da bi vi prišli - v Gyotijo, kar

kor - moja žena.

Inja dama: Kakor vaša žena?

Frajdliga: ^{težje} Projite se tega?

Inja dama (zlostno): Stoj si mislite o meni?

Frajdliga: Rebel sem svoj predlog v vsi spoštli-

vosti.

Inja dama: To trudiš nam, gospot. Nadejam se, da imam opraviti z gentlemanom.

Frajdliga: z gentlemanom v vsakem oziru. Glej te madame, kako bi bilo to levasno. Poob mojim vanstvom bi prišli v Gyotijo, nikdo bi nikoli bi se vti ne upal vas samo jedenkrat predvzno pogledati. Prežili bi - vsi to se razume v vsi spoštli-vosti - nekaj levasnih stvari -

Inja dama: Ah, to bi bilo levasno.

Frajdliga: Trusno? - Prelevasno! - Če kar bi si želeli, kar se dopada levasnim ženam, ve bi vam prestobel in kadar bi ukazali, sebi odšel bi z nebe - sami najbravnejših sponimov. (Nalovat se ji tenno približa in jo strastno gleda.)

Inja dama (mu gataje z roko vti:;) ki me hipustizir-
rate. Frajdliga objame jo (levasno v pram:;) kako bi to mogel!
Tu, kaj mi odgovorite? (obrne nje obraz k ubi in ji gleda v vti:;)

Inja dama: Presniti, ne vem, kaj se z mejo

goditi.

Frajdliga: Recite samo edino, kratko besedi-

co: da.

Inja dama: In če tako je? In vaši prijatelji?

Frajdliga: Ti mi bodo samo zavladali. Prosim,

prosim -

Inja dama (po kratkem boju:;) In vi mi obljubite - da me ne boste nikoli nikdar ničesar sprašali - niti

31. po mojem imenu, niti bi sem slama?

Frajdliga: Obljubljam, prisegam. Ali - svoje krstno ime mi morda vendar-le izolate?

Tuja slama: Invenjen se - Milena.

Frajdliga: Milena - koliko krasno je to ime.

Tuja dama: In obljubite mi tudi, da ne bodete nikdar o meni posvedoval, če se jdenkrat razide^{va}?

Frajdliga: Obljubljam.

Tuja dama bojuje se sama s seboj;) No, Frajdliga - ali ne, to vendar ni magija. - Ne - prosim vas, - ne!

Frajdliga jo strastno objema;) Ki morate, Milena, jaz vas nič več ne pustim.

Tuja dama mu po kratki parzi kelone na prsa;) Stalo ste divja strasti -

Frajdliga pritiska jo k sebi;) - Ja beseda - ta beseda -

Tuja dama se nestrastno premislija, potem ga materost objame;) Ki - vi -

Frajdliga vstražuje;) O, Milena - angelj - oboževana žena -!

Tuja dama: Hoj Bog! Tuhaj bi nap^{ju videl} lahkno se vate znaner! videl. (zgrga se mu in se ogleduje.) Tu, budi, jaz sprejmem vaše spremstvo. Ali do Petke si morajno biti se polusoma tuje^{va} potem naprej

Frajdliga: a daleč od Petke?

Tuja dama: Alko torej nečete obungati - pojdetes v bpatijs -

Frajdliga: - kakor obzgatene, moj in žene! - (Ho, se jo objeti.)

Tuja dama se ogne; z ljubeznjivim nametom;) ali moj in žena - samo po imenu.

Frajdliga: Stakar usagujete. Ali dovolite. (krame a briljantni postan in ga ji natakane na prst.) Surobin vas -

Tuja dama: (radostno;) - za bpatijs - ali zopet - samo po imenu.

Frajdliga se smeja;) Ja, samo po imenu in v vsi

32. spoštljivosti. (Poljubuje ji roko.)

10. prizor.

Prejónji. Surekar. Travici.

Surekar na Travinah:) Lojz!

Travici govori:) Ne pojdiš gor? - Na krovu je kras-

no. Fajdiga radi stis:) Pojdite sem, prijatelji!

Trava dama spusti svoj pošolan:) Hoj Bog!

Fajdiga: Dovolite, modame, da vam predsta-
vim svoje prijatelje! Prestavite, gospod Surekar, Travici,
gospod Travici -

Trava dama: Drazo mi je, gospoda -

Fajdiga: Dama, katere tudi potuje v moršče
Kopelji v opatijo in bi je sprejela moje varstvo. (

Trava dama se lehno nakloni in se obrne stran.)

Fajdiga skrivaj: Zastopal bom njenega moža.

Surekar: No -

Travici: Moža?!

Fajdiga: Ja, moža! Taki je treba nastopati!
Prozumlite? Hehe. (delans in veno:) Ali obo Reke si ota-
nenda se Trava (kjudno se obrne le dani in pitime najino roko
na svoje utnice.

Travici. Surekar: Dlej, ga, tega Lojzeta!

Surekar: Taki le debeluh nerodni!

Travici: Bo zastopal njenega moža!

Surekar: No, če bi to. le (gospa Travici vedela!

(Zaginjala rade.)

II. Tejanje.

Elegantni salon v hotelu v Gpatiji. Zgodaj alkoven, za zaginjalom postelja, dve omari, minimalne. V levo dano na vrh, na desno vrata do sosedne sobe, zadaj poleg alkovne vrata na hodnika. Tse je v neredu, teatro je že to, kadar gostje odhajajo.)

I. prizor.

1. in 2. hišina pospravljajo. Jean v fraken, z jeklo elegant. nima obnašanjem vodi Frajdiga in trije domo. Ta njima ^{ne} sluga hotela Morice in nekaj skratej za domače klobuke.

1. in 2. hišina: Dobro jutro! (odhajajo.)

Jean: To sti jedini dve sobi. ki sta spojeni in ki imata enotno vrata svoj lastni vhod iz hodnika. ticer so se v neredu, ker so zadnji gostje ravno pred trenotkom odšli. ali za četrt ure bo vse pospravljeno. Izgled na moje, a tu druga soba ravno tako elegantna. (odpina vrata v drugo sobo.)

Frajdiga: ^{ugujata} Toles vam sobi blagovlate, Milena?

Milena: ^{ugujata} priloža in druge sobi, katero je ravno pogledala:)

^{lepe} Prav fine sobe. (kopi ti domo.) Tu to, prelepi razgled!

Frajdiga: Lena?

Jean: Kaka soba trideset kron na dan, - ako

ostanete dlje teatro 14 dni tu, potem 25 kron.

Frajdiga: ^{ugujata} ampel in željajo: Najemam obe sobi za negotno čas.

Jean: Prosim!

Frajdiga: Milena, katero izmed obeh sob izvolite

izbrati? ^{Če dovolite,} Milena: Nimam nič proti tem, - ali vzela bi si

drugo. teli se mi bolj domača.

Frajdiga: ^{ugujata} slugi: bodesite kate postelja moje sopro. ze v drugo sobo.

Jean: ^{ugujata} hišina njim: Ta, ko nesite skozi drugi vhod.

(Frajdiga: Izvolite prosim izvoliti prijavo listino.)

54 Frajdliga oumpne, vzame list in ga čita:.) Tme - public - ob -
marna obina - spremstvo - To ve se mora napisati?

Jean: Da, ta policajski ^{izski} maob. Prosim, izvolite ve pub.
rite izpolniti, jaz mesl tem potrebnih ulozjem / zaradi
meditve sob. Takoj greva.

Frajdliga: Kaj se pospravijo, ko odidem. Do to ga
tehnosta v tehnostu.

Jean: Prosim. (odide.)

Frajdliga sedi k mizi in piše, Hilena mu gleda preko ra-
me:.) (alajsi; Frajdliga, Spodnja Stajovska, ^{lišni} posetnik -
Hilena čita:) z ženo -

Frajdliga odloži in stane:.) Da, z ženo. (Pogibi ji roko.)

Hilena u nmatku:.) Ali v vsi spoštljivosti -

Frajdliga umehlja:.) Da, v vsi spoštljivosti.

Jean se vrata, stopi k mizi in si vzame listino:.) Želi

gospoda se kaj?

Frajdliga pogleda na Hileno:.) Ne.

Jean: Dovoljnjem se vas upozorniti, da se prvi za -
jutro slaje, kadar koli je gostom drago, lunch od
11 do 1, a table d'ôte ob petih.

Frajdliga: Dobro.

Jean: Stanijam se. (odide.)

2. prizor.

Frajdliga, Hilena.

Frajdliga: Kendar lubrat sama, draga Hilena. 6, ko
bi vedeli, kako sem srečen. (Selmo jo privine k sebi.)

Hilena mu gleda v oči:.) V resnici srečen?

Frajdliga: Nihi ne slutite, kako.

Hilena zatvrije mu z roko oči:.) Itaklo ~~da~~ me gledate!
Itaklo zar je v vaših očih! Ne pogabite, kar ste sam ob se.

Jal: v vsi spoštljivosti. (Kalahno se mu izrije iz objema:.)
Ali se kaj slovlite, da se preobleim, še morem že do,
čokati, da si ogledam to byatijs.

Frajdliga: Prej menda morje?

Hilena: Ah. Tega nua bodemo imeli tudi pozneje se

35 slovelj. jaz imam raje ulice in izložna okna.

Fajsliga: ^{nam} Kakor je drago.

Milena med vrati: Jaz na evidenje. Ali se ne bodeš
sroditi, če bo moja toilette nekolik delj trajala?

Fajsliga: Kospa ste vsjega in majega česa.

Milena: ^{ugajala} čisto se potrudim, bla ~~ok~~ ^{bon} vam v svoji novi
toilette se bolj dopadem. (Stoji v svoji sobi in jo zahlene o belju
čem.)

Fajsliga gleda omyel na nohta; Hum, hum.

3. prizor.

Sluga primača potjajo.

Fajsliga: ^{te} Ina moja ^{žena} gospa je svoj las?

Sluga: Da, prosim.

Fajsliga: Postavite to ^{čija} tam. (Stoji na alkoeni.)

Sluga: Prosim, dva gospoda sta vprašala. -

Fajsliga: J eden večji, drugi manjši, korpucenten?

Sluga: Da.

Fajsliga: ^{ali} Ste v tem hotelu dobila sobe?

Sluga: Da.

Fajsliga: Dobro, recite jim ^a - (vrata se odpro, prikaže se

hvetkar: Ali je dovoljeno?

Fajsliga: Samo olajje.

Sluga: Klavijom se. (Gide.)

4. prizor.

Fajsliga, hvetkar, Stavir, Esveri poluglasno.

hvetkar u radovedno ogleduje:) Ste imas milostivo?

Fajsliga: Presblaci se.

hvetkar: Če?

Stavir: To je hitro.

Fajsliga: Stoji fantje, to je ženstva, ne?

Stavir: Samo kar je res ^{je res} inenitna ženstva!

hvetkar: Vrajjo nečs imas.

Fajsliga: Čisto kakor sem jaz istral. Pa bodeš imelt ^{a a}

Svoboda: Oj, fantič moj, sveta se ne išče. Mora priti sama. Vostalem, kar se mene tika, da ti o vseh stvari priznam. - vidis, jaz se neresol tako rečem. Le tako stran nekoliko dalje časa. Trojja, pride na ne govdije zopet tisti nesrečni fagan na dan.

Fajsliga: Samo, da je to morski fagan!

Svoboda: Dragi moj bratec, to (može na sredno sobo) ti je druga ^{vrsta} vrsta. Tolkor sem videl, je to tolkova - na morska deklica.

Fajsliga: Stoj je to?

Stavici: To je zapeljiva ženstva, katere se kladi po morskih kopelih in (surolo in strah pripravljaj) ter, ka- teri se deys vzejo v njeno naročje.

Fajsliga: Stavici, procim te, ne govori takega an- gelya!

Stavici: Torej to ni morska deklica.

Fajsliga: To si mislim, da ne.

Svoboda: No, samo se prepričajta. Ali, lojz! (ogledn. je re.) Da bi nas gospa Marija ne presenetila.

Fajsliga se nrtovci in gleda na dema vrata:) Se Post - ne govori tako glasno. Jaz sem ji rekul, da sem vdovec.

Svoboda: Ti si gospa Marijo zatajil?

Stavici: Drogno!

Fajsliga: On Trojjo in Trojjo ženo sem tudi zatajil.

Svoboda se smeje:) Mi smo torej vdovci?

Stavici: Jaz sem vdovec, hehehe!

Fajsliga: Samo, da si ti vdovec, ki ima nagore.

Stavici: To je sveta resnica.

Fajsliga: Ali redaj dovolite, tavarici! Milena boče

iti v mesto in jaz se moram tudi nekoliko magizdati ^{le ne ženi raj se!} ^{mediti.}

Stavici: No, kako ne. ^{Ali nič}

Svoboda: To ~~stava~~ pomeni, da naj grepu?

Fajsliga: Ali ne, samo malo počakajte. Proke si

37. minjem, vzamem čisto ovratnik, obličem drugo suterjo,
na dem zgor. ledite^a med tem.

Švabkar: Pa se malo požuri. (sede.)

Štavič: In kaj se prav za prav isto lepo sedi.

Fajstige odide v allsoven.)

Švabkar: Liliš #. Šoja!

Fajstige za zaginjalom:) Staj pa je?

Švabkar: Danes se mi je nelaj endnega sanjalo.

Fajstige: Tako? - Staj pa?

Štavič: Ti boš imel veliko veselje. (hujste.)

Švabkar: O gospoj Mariji se mi je sanjalo.

Fajstige pomali glavo izga zastora:) Pat! Proš molčal!

Štavič meje se:) delaj gospoj Marije ne potrebuje. Staj

bi z njo počel?

Švabkar: Kaj ona (kaj na desna vrata) ne ve, kolo #

je gospoj Marija. Fajstige: Vsejduo ti ni treba kričati. Nu, a kaj se ti

je sanjalo?

Švabkar: Ja sem prišel k vam na dvorišče in

da je gospoj Marija tam sedela, - ugovi na čem?

Fajstige: Na klopi pod lipo.

Švabkar: Seveda, - na biciklu.

Štavič meje se:) Na, to se ji je podalo, bilo lepo!

Fajstige: Pojdi no, Marija te bi za miljon^{ne} sela

na bicikel. Kaj jaz zaradi nje tudi ne smem.

Štavič: Nu, ti bi se le na bicikel lepo zgedal.

Fajstige: Honda boljše kakor ti. In kaj dalje?

Švabkar: Jaz ji recem: milostiva, kaj delate? In

ona odgovori: nimam se kajit bicikel. In zakaj? - go-

manim, pa pojdem za njim v Gpatijo.

Fajstige pomali glavo izga zastora:) Ne slikaj vrage

na zid.

Štavič: Ja bi gledala, hehehe!

Švabkar: No, predno se z bicikeljem pripelje sem,

39. pristiti. (Godoga ^{svetkarija} Fajdiga opele.) Te divne krizanteme ji more darovati ta gospod, te baine klinčke ta gospod (staviti) in te nedorečene rože vi, gospod! (Fajdiga.)

Svetkar: No, zakaj ne?

Dveticarica: A tukaj ta rožni cvetki za semljaj. (Fajdiga ne Fajdiga v gumbainis.)

Fajdiga: Tega nam doma ne delajo.

Dveticarica: Ta majhna krizantema sem. (Svetkar.

ji.) Svetkar: Ja da bi človek dobil. (Hoče jo objeti.)

Dveticarica se nasmene.) A ta ognjeni klinček sem. le.

(staviti.) Stavici: Trenisci, ako bi ne imel ^{svetih} nazorov hoče jo pritriniti vase.)

Dveticarica se ogre.) Ah, kako kramo se gospodom to prodaja!

Fajdiga: In, drago dete. (Daje ji denar.)

Svetkar: In od mene -

Stavici: Prosim (daje ji tudi ju pridigi njeno rožo + svoj.) To je rožica!

Dveticarica: Najlepša hvala, gospodje. ^{ali} Inem ^{se} gojet priti?

Svetkar: To se razume, da. In k meni tudi. Inam številko 15.

Stavici: A jaz imam številko 30.

Fajdiga: - in ^{tu} nazore.

Stavici otro:) ali številko 30 imam tudi.

Dveticarica: Torej na svidenje, cenjeni gospodje! (odide.)

Svetkar: Tražje dekle. - To bo vsaki dan najmanj

tri tisočkrat krone.

Stavici: ^{Wag} (Strela je osmeska. ali če bi ne imel nazo-

rov - Svetkar: Ja jih za en mesec odloži -

Stavici: O, ti me ne poznaš!

Fajdiga: Če si mogle prosvetni prstan odložiti -

Stavici: To je, dečko, čisto nekaj obuzega.

6. prizor:

Grejčiji. Milena.

Milena (stopin elegantni obleki ali brez klobuka.)

Snvekar: Dobro jutro, madonne.

Stavici: Planjama se!

Milena (kometno):) Zdravi! Zdravi!

Fajstiga: Ah, kako ste zopet lepa!

Snvekar: Te krizanteme so kotar nalati za to

Toiletto.

Milena (hladno):) Hvala.

Stavici: Morda se boš ti klinički bolj poslali.

Milena (hladno):) Hvala!

Fajstiga: Mislim, da so te ^{returice} ~~boje~~ vendar-le še najlepše.

Milena: Merci. (Vse ve tri sople no stl. Trostus parva.) -

Stoj vam je gospoda?

Tri trije: Kam? Kje. Hm.

Fajstiga: Pojlimo tvoj.

Milena (z odihom):) Gospodje, bodete ^{žal, ito morate sami!} morali žali.

Boj samit.

Snvekar: Tak!

Fajstiga: In zakaj?

Milena: Karu pomislite. Ne vem, ali na laadiji ali na kolo drom so mi prenehili skotlji s klobukom ot te toilette.

Snvekar (asjetirano):) To je grozno!

Stavici (asjetirano):) Takka nesreča!

Milena: A sedaj bom morala to toiletto zavreči.

ali pa kupiti si nov klobuk.

Fajstiga: Ha, to je krasen red. Takaj se prepriča mo. Tpravam v biro. (odide.)

Milena: Vrenici sem obupana. In ~~karu~~ pomislite: v izmenjeni skotlji našla sem klobuk spomlat me moole, sedaj, po letu!

Snvekar: To je tudi nekaj, sedaj v avgustu potovati

41. s pomladnim klobukom.

Fravrič: Tu, tudi take nepremišljene stvari se naj-
dejo na svetu.

Milena: Ali kako je vendar to mogoče?

Švetskar: Upajmo, da se vaš gotovo lepi klobuk
morda le še najde. - Ali, kakor se mi zdi, moramo
za svetle ne marate?

Milena se smeje:) Ne.

Fravrič: Ali kako je vendar to mogoče? Ki, kako
poetična prikazen?

Milena: Moj slabi mož me je v tem pogledu čisto
spirdil. - Nikolaj mi ni prišel svetle.

Švetskar: Barbar!

Fravrič: Poetične narave tvoj ni bil?

Milena: Ne, poetične narave ni bil, inoče prav.
ali on mi je (kolikor mogoče zapeljivo) prišel - nekaj
druzega.

Švetskar in Fravrič stopita tako temo le nji, da se doti-
kajo njenih las.)

Švetskar: Nekaj druzega?

Fravrič: In kaj je bilo to?

Milena: Kakit!

Švetskar: Kakit?

Fravrič: To vam je tvoj ljubost?

Milena: Da! (obseva stran in duri smeh.)

Švetskar: O, to moramo takoj nosemu prijatelju

povedati.

Fravrič smeje se:) In brez oblačila!

Milena smeje se še bolj:) ako hočete -

Frajdliga se nasmeha:) Sluga trdi, da je pomoč nemogo-

ča. On sam je vaše kvičanje iz kupa.

Milena obupano: Moj Bog!

Frajdliga: Ali jaz sem tvoj postelji za nočo-

mestilo.

Milena: Kako to?

Fajdiga: Direktor hotela je na mojo zahtevo takoj
in najbolji tukajšnji modisti telefoniral, da bi ta-
koj pošle sem nekaj najnovejših modelov ^{in iz-}
bpt. odgovorila je, da bodo ~~to~~ takoj tu.

Milena: To, da ste napravili? O za to vas moram
takoj objeti. - bodužite, gospodje! - (objame Fajdigo.)

Snvetkar: O prosim.

Stavici: Kaj se ne plačate motiti? Nikar se ne jezite!

Fajdiga objeti jo v objeti:) Ste res z menoj zadovolj-

na?
Milena: Novoušena sem.

Snvetkar (stavici:) Ja pa zna, ta!

Stavici: Ubogi Lojze!

Snvetkar: In se bolj uboga Marija!

Stavici: Star oči ne vidijo, to srce ne boli.

Fajdiga: Kdva se ne jezite?

Snvetkar: Ah, kaj! ^{Ali kajti} Sreča, kar se mene ~~trije~~, ne morem
sajiti, da bi se mi bolj olopalo, da sem na tvojem me-
str. _{bil na d}

Milena: Ki soljivec!

Stavici (gospodje zvede Mileno:) Oj, kako sem srečen, da
imam nazore!

Milena: Nečem jih peljati v skrušnjavo.

Stavici: O kar se postarite!

Fajdiga: Proje ne!

Milena: Kaj jaz ne bom postarjala! (Trka.) ^{Saj ne bom!}

Fajdiga: Dalje! ^{Notri!}

7. prizor:

Prejšnji Perica.

Perica mlado, lepotno, debeljavasto dekle. Prosim, od-
pustite - prihojam zaradi perila.

Fajdiga: Stoj želite, drago dete?

Perica: Delki so mi, da ne gospoda potrebuje.

Fajdiga: ^{Ali} Kiste jo maročila, Milena?

43 Milena: Jaz? - Ne za sedaj jô se ne potrebujem.

Fajdiga: Jaz tudi se le pozneje.

Gerica: Pa, prosim, odpuščite - morda sem se gnetila v številki. Stojam se. (Hoče oditi.)

Stavrič: Jaz bi nekaj potreboval.

Švvekar: In jaz tudi.

Gerica: ~~Spasite~~ ^{prosimo} varščiti, gospodje.

Stavrič: Ali jaz stamujem na številki 30 -

Švvekar: - in jaz številka petnajst.

Milena z varščikom: ^{Le ne ženi kajta} ~~Varščik~~ ^{zavzujeta} se, gospoda!

Stavrič: O prosim, morda me!

Gerica: Prosto pridem. In gospodje so lahko prepričani. (Mi. da bodo z menoj v vsakem pogledu zadovoljni. (Mi. leni.)) Morda me, prosim, ne pozabite na dne. Razumem se zelo dobro na fino slamsko perilo.

Milena: Ne pozabim, gospodična!

Gerica: Stojam se. (Odi.)

Stavrič: To je ~~prilika~~ ^{prilika} ~~na~~ ^{na} ~~perila~~ ^{perila}, kaj!

Švvekar: Hmmm!

Milena Stavriču: Mislim, da imate nazore?

Stavrič: Ja, morda me! Ali kaj so nazori brez čiste -

ga perila?

Milena: Gardon! - Pri vas doma gotovo nimate ta.

kih peril?

Stavrič: Ne. Pri nas se pečejo ⁱⁿ perilom le žene in dekleta v zelejših letih.

Švvekar: In v manj zapeljivih toiletah.

Milena: Zato vas je ta tako zelo zanimala.

3. prizor.

Prejšnji. Sluga. Modistka.

Sluga: Sem prosim. (Prinasa tri škatle za njo.)

Modistka: elegantne dame vstopi.)

Švvekar: Zopet take ^{okusna} gustozna ženstva.

Stavrič: ~~Če se~~ ~~reča~~ ~~se~~ ~~jih~~ ~~je~~ ~~raztrgala~~. Moj denar, odkod se jemljejo?

44. Modistka: Iščem se. Prihajam z novimi klobuki.

Milena: Izvestno! Ah, kaj pa pokazite jih!

Modistka: Najnovejši parizski modeli. O madame se tako prepriča, da se ne more nič boljšega krasnejšega misliti. Prosim, ako bi smela svetovati, priporočila bi vam tega turka. (Pokaže klobuk.) Stej pravite, madame?

Milena: Zaprloste radostno! Ah, kako je ^{lep} fiki! (Vzame si ga in te je njim le ogledala.)

Svetskar: To je krasota!

Stavčić: Vseh pet ran božjih - to je ^{ugaja} dopade!

Modistka: Prosim, dovolite. Stekor vstranjen je le vašim krasnim, glatim lasem, le vašemu tako nesbič. no sveženem obrazu, le vaši ponosni postavi in le tej pre-lepej toiletli najmodernjšega kroja, katera v resnici vzbu-ja moje občudovanje. Onkaj ovek bi zaradi barve ne mogli vzeti. Vostalen, kdor zagleda ~~to~~ to nedosežno delo najfinejšega parizkega stusa, ne more se mu no-
ben drugi stopasti. ^{ga mora vzeti.}

Milena, pogleda v ostale štatlje:;) Da, istina. Vzame si tega. (Ogleduje se v zrcalu.)

Modistka: Madame, čestitam vam le vašemu stusu.

Milena: Kako se vam ^{ugajam,} dopada, gospoda?

Svetskar: Drajestna ste.

Stavčić: Divna.

Fajdiga: Krasnost grandiozna.

Milena: To me veseli. (blame se zopet k ogledalu.)

Fajdiga: ^{le!} (Obrizite ga tvoj) moja draga?

Milena (ogledala): To se razume.

Fajdiga: Lema gospodična?

Modistka: Dvesto kron.

Fajdiga, Svetskar in Stavčić se pogledajo. Kakor da

jih je strela osinila.)

Milena (prezre dom): Stehite?

Fajdiga v nadej, da se ji bo zdel medrag;) Dvesto kron.

Milena: Itako je to, da je Falko ceno?

Modistka: Da, v resnici neobičajno je ceno. Ali naredi-
li smo zato Falko nizko ceno, ker v upanju, da nas ma-
slame, gospod ^{knalno} Leopold z navirni naročbami počasti.

Milena: Ne odpravite o tem, gospodična!

Snurekar Stavčič:) Itako.

Fajdiga: Itakaj, gospodična. (Poka se um tres.) ^{denar}

Modistka: Itakaj, gospod. (Vzame malomarno Falko
in ga opomni gajine Stratulje.)

Snurekar Fajdiga:) Poka se ti je tresla.

Fajdiga: Itakaj bi se ne tresla!

Snurekar: Le bi ti Harija prišla s takim klobukom?

Fajdiga: No, to bi jo nagual!

Stavčič: Tu koliko bi jih imela za dvesto kron? ^{do zraj}

Fajdiga: Za ^{ve} celo življenje. Njen najdražji klobuk je

stal obzidej šest goldinarjev.

Modistka slugi:) Vzemite to, prosim. Itlanjam se, ma-
slame. Itlanjam se, gospoda.

Milena: Na brzo svidenje, gospodična!

Fajdiga Snurekarju:) Proz obvarji! (glasno.) Itakaj poklon.

Snurekar in Stavčič: Itlanjam se.

Modistka in sluga odide.

Milena: Itako ^{dober} haristen moj ste bili zopet. Haridam
v resnici vaša polskajna soproga. Morala je imeti nebesa
pri vas. Zato vam slavajinjem, da me poljubite.

Fajdiga podjame:) O, moja draga Milena!

Milena umim izome:) Itako, a sedaj tolvirite in
rozkavice pa pojdemo. (Odide v obnogo robo.)

Snurekar: To je bil drag poljub!

Fajdiga: Psil.

Stavčič: Oh Gospa Harija bi bil ceneji.

Fajdiga: Ali ne Itako dobste. (Zasmeje se.)

46 Surovkar: Ali slisiti, kaj je za metlice tvoja Milena ne mara.

Fajsliga: Tako?

Kravci: Kakit ji je ljubi.

Fajsliga: Itako to veta?

Kravci: Rekla nam je to isto naravnost.

Surovkar: In z najljubeznivejšim nasmehom.

Fajsliga: Da bi ji kupil morda kakšne malenkost

v spomin ne?

Surovkar: Mislim, da ji kupiš več takih malenkost.

Kosti.

Kravci: Samo preči ne hiti.

Milena pride, oblačisi odleavice:) a sedaj pojolimo. ^{Ali preta,} ^{gde -}

ta gospoda z namij?

Kravci in Surovkar: Alko dovolite.

Milena (odhaja:) Prosim.

Fajsliga (Kravci:) a sedaj, da bi bila pred namij in

za namij megle, - da bi nas maben zvonec ne videl.

(Prekrižja se in pozvomi.)

Kravci: To ni tukaj niti mogče.

1. hišna pride.)

Fajsliga: Gospodična, pospravite tukaj naši sobi.

1. hišna: Izvolite biti brez vse stobi.

9. prizor.

1. hišna. 2. hišna. Poznejši sluga.

1. hišna: Mici!

2. hišna zunanaj:) Itaj je?

1. hišna: Telefonirajte tukaj Friču, naj pride po prepa. se in naj prinese posteljino perilo!

2. hišna zunanaj:) Takaj!

1. hišna, poje in se nazgleduje)

2. hišna prihaja: Sem že tu. Na tukaj je perilo.

1. hišna: No, vendar, ali tukaj je red! Tukaj, da

bi se dopravila skrajale čarovnice skrajale. Človek bi moral

47. za vsakiin stot s curijo in metlo.

1. hišina: Da, ba. - Na tako. (Vrje polovico perila na postelj - alkarom, drugo odnese v drugo sobo.)

1. hišina: Ali sedaj ^{hitro} spravljaj na delo. (Bee popravlja.)

Sluga priloži.

1. hišina: Stojeno!

Sluga: Staj naj se pretrogam! (Poneta.)

1. hišina: Se praviš tako!

Sluga: Staj sem jaz ta prah nanosil?

1. hišina: A sedaj postelje (odide za zaginjalo. Hiša se vrata tam popravlja.) kici!

2. hišina: Staj je?

1. hišina: Pospravite tam posteljo.

2. hišina: Je bežim.

1. hišina: Tui, vi menola spite?

Sluga: Staj sem norec? Ali veste, koliko mi je ta noblesa namula, tu je odela.

1. hišina: Jaz sem dobila plačo, mizernih pet kron.

Sluga: To je vendar slasti.

1. hišina: A ja, delite si z kici!

Sluga: Ali veste, kaj sem dobil jaz? Dve kroni! Za

stirnovit tui dve kroni, slisite? - Dve kroni! In vsak dan nekaj porov čevljev. In obleke! In nikolar niti pol krajcarja v nobenem žepu. In koliko sem se teh kovčkov narlek!

1. hišina: Kseli bodite. Staj, če bi ne dobili nič?

Sluga: O da, tudi tuii svroveji se najdejo. O jek!

1. hišina: Upam, da bo ta gospoda bolji.

Sluga: Upajno. Postavljat se zna. Stomaj so pristli, že ga je milostiva poslala iz mastame Deschamps

po klobuk. Hehehe.

1. hišina: No, ta je bil menola master.

Sluga: Nekoliko gverije, da bi lahko z njim ved

vrabce strasil, pa je moral dati dve sto frankov

zato. 1. hišina: Staj pa je to za tako slamo?

48 sluga; švaha lepa.
2. hišina (se sme:) sem že gotova.
1. hišina: Dajte mi na mizo a vi Fris hitro tam.
sluga: jaz se ne morem pretrgati.
1. hišina: hici, ali ste videla ta klobučka za dve

sto kron?

2. hišina: klobučka. Ah, to je lepota! Nebesto!

1. hišina: Madame Deschampes ima vens.

2. hišina: Ali ta dama ima stvari, no! Štiri klobučka.

Ne in toilet in finega perila =

1. hišina: Prosim vas, kako pa to veste?

2. hišina: Pozabila je klijenci v krovigih -

1. hišina: - a vi seveda ste morala taksaj vse pre-
sluga (pide in odnese preproge)

brskati.

2. hišina: Oveč mora vedeti, komu stregi!

1. hišina: Lepo se pripravljate za svoj poklic, ali
reloj samo bzo, da bodedo gotovi. Oblaci se zunanaj in
gospoda je lahko vate trenotek tu.
sluga (soli zaven:) sem že gotov, to, kaj pravite?

1. hišina: Da ste vse samo pri velm malo obližnil.

sluga (pide in si otva pot:) obližnil, obližnil. Včas pri me

bi lahko prišel tja stanovati. (tudi na divani) moram se
malo odpočiti.

1. hišina: No, res je ve v resu. horda se noun to iz-

placa. (ude.) Da bi le tako same prišel. Ti so te za kaj.
10. prizor.

Prejini. dretičarica. Perica.

dretičarica: je že tukaj. To so prijazni gospodje!

Perica: tu ne jiden - stije. A nevarni, se mi zdi.

sluga: Kako to veste?

1. hišina: Koliko so plali za sopen?

dretičarica: Ena dva samca po tri kronu a ta de-

der a to ročelastko pet kron.

1. hišina: Olej, glej.

sluga: Tu, ta očeta ima mošnjice.

Perica: Drugače bi se ga tvoji tatek lepa ženska

49. ne držala.

Prva hišina: Kako to veste?

Sluga: Da, ko ga je Jean opozoril, da je hotel jama
jamci samo za ta denar in za te dragocenosti,
katere se vložijo pri direktorju v biro, depoziral je
tam takoj istini tico kron. In kaj mu je ostalo še
v denarnici!

Dveticarica: Ki mogate!

Perica: Pojelite, pojelite!

2. hišina: Toliko plenovija!

1. hišina: No, ta madamska ga že malo obojisa.

Dveticarica: Kaj menda tudi mi dobimo par ka-

pelj od tega blagoslava. Na wetlicah -

Perica: - in na milu -

1. hišina: Samo ne pozabite na našo provizijo.

Dveticarica: Nikar ne skrbite, jaz moram tim oč-

kom vsak dan prineseti šopek wetlic (z namelhom) va-
skemu v njegovo sobo.

1. hišina: 6 ti možki! Blesila bi se, da so vsi ožen-

jeni.
Dveticarica: To je z ostalimi vsak dan 35 šop-
kov - hihih!

Perica: Po treh kronah - to je denar.

Dveticarica: Če bi ne morala dati polovice lota.

En - Prva hišina (perici):) samo se ne toži. ~~ta~~ Krovo za
prajo - to je tudi lepo.

Perica: Ali namizno in posteljno perilo relega kro-
vela zastoj, to je še le lepo.

Sluga: Pa ti bodo ti delčki kaj pridali.

Perica: To tudi upam. Ter, ako si človek nekaj
ne prihrani delček je mlad -

Sluga: Na stvarst gre to potem težko - posebno pri
ženskah. - Da videli ste te briljantne gumbce pri

Prva hišina: Tem le očem?

50 1. lišina: Pleh! Prava gospoda falskih stvari že nič
ne nosi. *Jaj je to*

2. lišina: ~~Na posestru~~ -

dveticarica in perica: Posestru?

sluga: Posestru! zakaj ni napisal velike posestru,
ne? To bo bolj bolji kmet. Sama hodi ~~pericu~~, ker
~~ženo~~ a ^{najprej} Turkaj nosi briljante. *hos*

2. lišina: Jaz se le čudim, da je taka lepa, mla,
da žena vzela takega plesnjivega debla

1. lišina: Dekle, ti le (da, kakor bi itele denar) de-
lajo čudeže. Če bi bil to ^{starec} slep in gluhi in če bi mah
mar njemu ^{ki jih ni} roket, če ima denar, se mu ne odpusti.

2. lišina: Da in Bog ve, če je res njegova žena.

dveticarica: Ali če jo je zapisal. Zapisal jo je za svojo ženo.

1. lišina: ~~Za to? - Druge dekle, jaz poznam gospode,~~

ker je morala deset let prihajajo v bnatijo, a vselej z obr-
go, ki krasno, mlado ženo.

dveticarica: Ali pojdit!

1. lišina: Vi ste se jakes nenuma! (smej se.) Ita-

dar bošete tako dolgo Turkaj, kakor jaz ne bodete več
tako belo gledali v svet.

sluga: v morskikh kopeljih se gode stvari - o je!

(Zunaj se govni.)

Kri: Jadenkrat.

(Zvoni drugič, obe lišini skočiti. Zvoni tretjič, lišini
ni sedeti, a ^{perica} sluga skoči.)

1. lišina: Za vas.

sluga: ~~Človek si niti oddelmiti ne more. Kteri~~
~~vrag gopet - (elit ven.)~~

1. lišina ^{perica}: ker se zdi, da se gospoda vra-

ca. dveticarica in perica: Alo, hitro proč! (odviti.)

1. lišina se olednje: No, dobro, se je v redu. Pojdit, mi-
nici! (Pusti. Fajonja, Milens, Luveranja in Stavica, v sobo in
tako videti.)

Fajzliža, Milena, Surotkar, Stavrić.

Milena: Zgodnji čas. Toliko, toliko, da smo utekali v hotel.

Surotkar: K sreči nisimo bili doleti.

Milena: Ali sedaj moram ta kerami medaillon takoj postensiti. Dovolite.

Fajzliža da ji mal zamot.) Brosim.

Milena: To je ^{lepota!} divota. (Smerja:) To je v resnici kerami. In ta apartna fasna.

Fajzliža: Slavno je, da vam je ~~to~~ všeč.

Milena: In če se mi dopade! (Loni le zrealu.) Kaj pravite?

Surotkar: Kesen je vaše lepote.

Stavrić: Bomno ta safir.

Milena: Ne dopade ^{u gajja} se vam?

Stavrić: Izgublja no lepoto poleg vaših nebeskih

oči.

Milena: Vresnici, jako ste zaljubljeni. (Se le Fajzliži.)

In vi molčite?

Fajzliža: Jaz um le zaviram, da ~~smo~~ smo objemati vaš divni vrat.

Milena smije se:) Esopoda, to je cela konkurenca v poklonih. (Fajzliži.) Ali jaz se vam še niti zahvalila nisem. ~~Vi ste mištem od varstva.~~ (Oljame ga.)

Fajzliža: hm -

Surotkar se obrne stran:) ^{Kar} čisto se mi slive cele.

Stavrić: Ali bendar je le dobro, ako ima sto.

velik nazor.

Milena se izmotala Fajzliži:) Ali sedaj mi resite za ko ga ste naročil prvi drug, ravno take medaillon?

Fajzliža: Orijaz sem vam vendar že povedal, za vaajo sestro.

Milena: Jaz vam ne verujem. Itako je to, da se

piše tudi Fajzliža?

Fajzliža v zadnji:) Itako je to veste?

52 Milena: bi jaz nem dobro pogledala, les ste pri zlatov
ju napisali naslov.

Fajsliga: sestra mora imeti vendar take ime, lea
kor jaz.

Milena: Da, ales ni omozena. ali vi ste napisal
gospa. Gospa Marija Fajsliga.

Fajsliga (litr.): Ker je vzela mojega brata -

Milena: Brata!

Fajsliga: - Bratranca. Koga ste me ze zuno bili:

Milena: Odi jaz vendar ne verujem.

Fajsliga: Suvrekar, ^{ali} imam jaz sestro?

Suvrekar: Inas.

Fajsliga: Kako travici, kako se imenuje moja

sestra?

Travici: Marija Fajsliga.

Fajsliga: Koga si je vzela?

Suvrekar: Trojiga in svojega bratranca.

Fajsliga: In?

Milena (smije): Sedaj pa moram vjeti. - ali dovolj
lite, gospoda, jaz ^{da} nekdajko odlozim. Na svidenje! (vise.)

Fajsliga (za njo): Na svidenje! (Hoce iti za njo - obuzo
sobo ali ona mu vrata pred nosom zatelene.)

Suvrekar: Inu.

Travici: ali, ali -

Fajsliga (zjnu): To je cudo, nekatere zenske imajo ze
monavnost strost, vrata za seboj vselej s kljucem zapirati.

Travici: koga ce dela to samo pred vami?

Fajsliga: To je mogoci.

Suvrekar: moras jo odniti, odvariti.

Fajsliga: moram.

Suvrekar: Odi prosim te, kaj ti je nakrova napad.
lo - tem medaillonem za gospo Marijo?

Travici: To me je tudi presenetilo.

Fajsliga: Kislite, to je tako. (ogleduje se stotno.) Danes
gukaj si kupil medaljon

53 ~~na v jedni roki (kraj opaleem na seme vrata) izdal~~
~~dvesto kron za klobuč in dve sto petdeset kron~~
~~za medaillon. kateri se ji je. kakor tudi, zaradi~~
~~njegove apartne facone tako dopade! Toliko nisem~~
~~proji karigi kupil takih stvari niti polovico od~~
~~kar se se vzela. In leto v jeseni slavijo ^{ra svoje} mato pre-~~
~~buro poroko.~~

Suzetka: ^{ker} le ti je (vest zbudila)?

Stavica: Boje! Ti imas srec. ^{ngajal}

Fajdiga: Inam. In ker se je medaillon tudi me-
ni dopal, naršil sem obruzega za njo. Kaj vidi, da
tudi na tujem ne pozabim na njo. Kaj ne? Ta veljaj
dni bude gotov in kariga bo imela veljanskos veselje.

Stavica: Kselje na nek straneh.

Suzetka: In ko se vneš domu, bo to zate krasen spo-
min. Stavica se pogleda na medaillon gospa karige,
velj se spominis svoje obruzge, krosne, zlatovlase žene.

Fajdiga: Da, spominim se.

Stavica: In to dobro mnenje, katero si v gospoj ka-

nji vzgojis.

Suzetka: Ali sišis, Boje, menig se zdi, da hoče ta
troje ljubeznjiva hilena, se kar vidi.

Stavica: Le je to drago in nevaravno.

Fajdiga: Kvactan se mora pustiti nekaj oblake. Ali
po malem se to zaveže. Takih izobitkov bi ne magel
obolgo delati. Ali vesel sem, da sem poslušal ture-
karja in da sem si postarbel obrodj denarja.

Suzetka: To je moj napor. Karje obrodj! Kar se
ne potrosi, pinese se zopet domov. Karje obrodj
ne priti na tujem - denarno gadrezo!

Stavica: Daiz najpoštenejšega človeka napravijo
ti tovoj internacijonalnega lojova in moro v lute.

Suzetka: Ali veš, Stavaris, samo ti to listro zaveži.
Dolge bi v obrodj opatiji ne zbrjal in Italija bi sla
natom zvižgat. In pa, magle bi gospa karige morda
^{sedaj pa le nekaj s prezent!}
^{proje}

vredar le bay ^{ifredeta} plisati sem.

Fajdiga: Samec brez storbi. Je mi imamo v ljubljanski banki več računov. J eden skupni, jednega ima ona posebej, jednega jaz, a jaz imam potem še jeden račun ekstra o katerem ona nič ne ve.

Lucretia: Ti prevečane!

Stavici: Ali si ga videl, kako je namagan.

Fajdiga: Kislite fantje, jaz sem hotel hvarijo le srebnim poroki z nekim nekako večjo, lepšo stvarjo me senetiti, pa sem skrivaj malagal svoje prihranki.

Lucretia: To večje in lepše presenečenja bi ji ne mogel pripraviti. (Pohvalje opalam na same vrata.)

Stavici: Če bi morda telegrafirali po njo. (Lucretia se.)

Fajdiga: Kdo me na to spominjate, saj mi že tako ta Lucretijeva sanje ne grede iz glave. (Pogledi Lucre.)

Lucretia: Ti Lucretia, mi o tem nekako jako mnogo govoriš. De bi ji tako - le ne pisal. Ali Stavici.

Lucretia: Blaznič? Kaj bi o tem dosegel?

Stavici: Gle!

Fajdiga: Milena se vama obema dopade in potem bi bila prasta.

Stavici: Kaj mi sveti miri!

Lucretia: Ker tvoja Milena je mi je odkritostno rešeno predraga, a jaz nimam nobenege ekstratekanta v ljubljanski banki.

Fajdiga: Hu, samo, če je res?

Lucretia: Horost!

12. prizor:

Prejónji. Milena.

Milena od Milena in njeni. jako brava omeniti obeta nina.)

Fajdiga: Ah!

Lucretia: Hu -

Milena: Zatoj se čudite, gospoda?

Lucretia: V vsaki novi obleki ste Prosvetista.

55. Travnik: Ali ~~stavl~~ bi, da je ^{na} nadlegujen^{na} in zato je najbolje, da se priporoča. Stanjam se, milostiva, - ^{3 bogom!} gdravo, srečni Bože!

Swelkar: Inas^{prav}. Na evidenje! (griže.)

Milena: Na evidenje, gospoda! (obrne se k Frajdligu.) Ah?

Frajdliga: Ah, kako ste leprasni! (Pojelja žirok in jo pelje k stolu.) Pojdite, sedite malo k meni.

Milena: ali, obrogi prijatelj, kako zaljubljen tempera-
ment imate. Se le dva dni se poznava ali vi že čisto
govorite, ste že ves v plamenu!

Frajdliga: Jaz sem bil takoj v prvem trenotku, ko sem
vas ugledal, ves v plamenu.

Milena: ali kako je vendar to, da se pri tako vroči
naravi še niste drugič oženili?

Frajdliga: Ker doslej nisem še nikdar tako ljubil.

Milena ga zopetjino gleda: Pres ne?

Frajdliga: O zakaj nosi mi ^{na} prava prej pivela skupaj, dok-

ler-(zmetan)

Milena: Dokler?

Frajdliga: Dokler - dokler - dokler se niste bila ve-

zana.

Milena: Jaz? - In dokler vi se niste bil oženjeni, ne?

Frajdliga: Ali dovolite!

Milena: Jaz si vedno mislim, da ste oženjeni!

Frajdliga: Inoliterat^{na} bom moral se truditi, da mi-

sem!

Milena: To ne pojmis. Neverjetno!

Frajdliga: Zakaj?

Milena: Ker sem prepričana, da ste imeli pri žen-

skah veliko srečo.

Ž! Zakaj mislite tako?

Frajdliga: In na kakšni podlagi to zaključujete?

Milena: Ker jo imate še vedno.

Frajdliga: Inom^{ali} jo morata tudi pri vas. (Lehno jo

pritiska k sebi.)

Milena mu nasloni glavo na prsa: Jaz bi si cer

la danes tu?

56 Frajdliga priti me je k sebi in domu njen bratje sebi.) Kako ste
krasna.

Milena: In kaj vam je na meni tako všeč?

Frajdliga: He!

Milena: A kaj najbolj?

Frajdliga: Ti dolgi zlati lasje (pogibi) še ovsjine božam -
starene oči (pogibi), ta razkosna, sveža usta (pogibi) ta
mala nésca -

Milena: Moj uho še vam tudi dopade?

Frajdliga: Jo tako mala, tako rožasta, tako - to.

ko - (pogibi)

Milena ponavlja žalostno: Tako mala, tako rožasta, to -

ko - tako -

Frajdliga: Ja, taka tako - nič ne vem, kako bi to

povedal.

Milena vzdihne: Ali vendar jim še nekaj manjka?

Frajdliga: Tako so dovoljeno lepa, da jim nič ne

manjka - prav nič.

Milena: Nekaj vendar - (vzdihne.)

Frajdliga: Kaj bi tem malim, dražestnim néscom

moglo manjkati?

Milena: Vitega v resnici ne vidite?

Frajdliga: Priznam, da ne vidim.

Milena: Pa o tem splah ne govorimo. (Umolne se

nam iz očetja in se igra z obliko.)

Frajdliga: Ali nekaj mi to morate povedati. No -

rate. Ves govorim nestrujnosti. (Privede to nji in jo vesno pasa ob-
jame.)

Milena: Eustite to.

Frajdliga: Milena, ako me imate le nekolicino
rada, ne bošete mi to brez vzroka rekli. mi boste povedali.

Milena: Ah, moj Bog, kaj se godi z menoj, da
vam ničesar ne morem odreči. Tu - povem vam to.

Frajdliga nésolito kisló: Ja - nésolito? - Hm. (kili se k mas.
meln.)

In di brez nésolito so nésca vbražestno zapeljiva.

57. Milena: O, če bi jih bili vi videli v bajnem ognju ovih
prekrasnih narisov, katere mi je moj nehalčivni moj
odnesel!

Fajdiga: Ta barbar!

Milena: To je prava beseda: barbar! (z nametkom.) O glej-
te, briljanti v mojih narisovih so bili prav tako ve-
liki, kakor vaši lepravi briljantni gumbi. (geda jih.)

Fajdiga (zelo:) Tako?

Milena: Lano, da imajo vaši briljanti še jasnejši
ogrenj. - Saj so pravi, ne?

Fajdiga: Na meni ne najdete najmanjše vrčke.
Si gumbi, na primer, stali so 1200 kron.

Milena: Ali so vredni? Jaz se na briljante razumem.
Ah, iz teh bi bile ^{krave} nan... (nega.)

Fajdiga: Mislite?
Milena: Ne mislim. Es ovo
vam je se na men...

Fajdiga: Ali kaj - ako bi se nevolilo o teh briljant-
nih gumbih govoriti?

Milena: Tako to mislite?

Fajdiga se bližje udele v njej:) Dvoje Milena, ali se vam v resnici
zdi, da bi bile iz njih lepravi narisov.

Milena u nasloni namj, zapre oči in žalostno reče:) Ah, narisov -
bajne!

Fajdiga: Milena - jaz vam nekaj posepečem na uho.
Milena zapeljivo:) Recite to glasno.

Fajdiga: H. Zaprta vam to v to-le požavo, malo obra-
zjavno, mamljivo nisek -

Milena: Šta?

Fajdiga: Ako vam nepravim s tem reselje. Forej-
Milena: Štaj pravite? (objame ga.)

Fajdiga: Še olanesjih slavn glotarijn in jutri se
je zablistenijo v tem niseku, ki je tako lepravo - (poljubljje.)

Milena za pitome nase:) Ah, vi gloti, da lepravi mozj!

Fajdiga: Verjete sedaj v mojo ljubezen?

Hilena za njeno: Verjem, - verjem, - vse verjem, kar rečeš. Verjem, da ste na vse strani prsti, ~~da~~ verjem, da me ljubite, - verjem, da vas ljubim -

Fajdiga: Ti da - me - ljubite?

Hilena: Ljubim - ljubim - o, kako vas ljubim!

(Ojema ga. vrata se nalahko odpro.)

13. prizor.

Grejoni: Neznani gospod.

Neznani gospod razburjeno: Ali te karčiči inom!

Fajdiga skri. po parzi: Kto ste? Kto se obrnete -?

Neznani gospod: In kako se najdem? V naročji drugega? Nesrečnica, to mi ~~je~~ drago v plačala! poplačaj!

Fajdiga se postavi pred Hileno: Nazaj pravin, - ako vam je življenje obroč. (Prime za stol.) Škalo pravico -

Neznani gospod: Škalo pravico? - Tja poglejte (palmje Hilens) in takoj boste vedeli, škalo pravico. - Ali ~~ste~~ ali vi mi nimate odgovorjati. Vprašam vas, škalo pride - moja žena v vaše naročje?

Fajdiga: Kaša - žena? (Primi stol.)

Neznani gospod: Ja, moja žena. Ali takoj obrati - namo. (Hilena vrata na hodnik in potegne revolver.)

Hilena hoče ubegniti v obroč sobo: Jezus, Marija!

Neznani gospod jo prehititi in tudi ta vrata zaklene: Sedaj mi ne midite!

Hilena prebeži k Fajdigi: Za Bogu, branite me! On me ubije me!

Neznani gospod: Ja, ubijem te - oba ubijem.

Hilena se ogleduje potem pobekne: Oba? Ne! Mene ubij, mene, ali njega se usmili, on me je varoval, ko mi je bilo najhujše.

Neznani gospod: Niti njega, niti tebe.

Hilena: Tisi me tako sramotno zajustil. Inela sem pravico smatrati se za svobodno.

59. Neznani gospod: In če bi te bil desetkrat in stokrat zapustil, moja žena pi in moja žena ostane vsaj pred svetom.

Milena: On me je branil, ko sem bila izpostavljena napadom ^{ne} prejpramneju.

Neznani gospod: smehom :) In zato si se drugemu ^{ne} prejpramneju (obesila na vrat) - kesrečnica!

Milena: Milost - milost -

Fajoliga ^{stori} k njej :) Pustite slabo ženo, ker se ne more braniti.

Neznani gospod: ali tebe ne pustim!

Milena brani Fajoligo s svojim telesom: Masini se samo na meni!

Neznani gospod: Tako daleč je forej že obšlo! (povesi revolver.) Mowlame, oblecite se. In vi ^{sta} stori, vi stori zape-ljivec.

Milena: Štaj numeravas?

Neznani gospod: Pojdemo vi triže -

Milena: ze boga. kam?

Neznani gospod: Na policijo. - čopisoma si tom, ker njegova žena - drugega obkaza ne potrebu-je.

Fajoliga: Jaz - jaz ne pojdem.

Neznani gospod: Pa pokličem policajnega konu. ^{izske}

sarja sem.

Milena: Stoj! sedaj te razumem. Ti kesrečnej! Kaj prvo si grozil z orožjem, a ko si videl, da se ne boji-mo, grozil z javim skandalom. - Ti hočeš menda zopet - stvarja od mere?

Neznani gospod se ne pozvi zamej.) Mi, mowlame, uga.

mili ste. ština je!

Milena: Dom ti se svoji dragocenosti samo, da ni ne napraviš javnega skandalala. (kreme si zapusti-ti el, putane.) In kaj - in kaj -

Neznani gospod: Jaz potrebujem gotovega denarja!

60. Milena daje mu denarico: Tu je vse, kar imam.

Fajdiga jo zadrži: Obležite! Sedaj je na meni, da storim svojo. Rekli ste, da vam gre za denar. Koliko potrebujete?

Neznani gospod: Moram imeti neizogibno tri tisoč & kron. Ni ti krojčarja manj.

Milena: ~~Milena~~ ~~tri~~ tri tisoč kron. - Vi blazniste!

Neznani gospod: Alko vam je to ^{preveč} mnogo ~~mnogo~~ - ja po želimo! ~~(ide iz vratom)~~

Fajdiga: Stojte! (Obu se le misli in najprej nesaaj vest, potem ide iz vratom.)

Neznani gospod: ^{hričete} Kaj ~~bojite~~ ^{bojite}? (čortopi um pot.)

Fajdiga: Pozvonim natakarju.

Neznani gospod: Ne pozabite, da vaško izdajstvo pelje vendar le na policijo in le javnemu skandalu.

Fajdiga: ^{skandala ničem.} ~~Če se samo bočem~~ za vaško samo ogreje. Dajte mi ključ od vrat. (odpre vrata in pozvni.)

14. prizor.

Grejsnji in Jean.

Jean pride: Izvolite?

Fajdiga mu olaje listek: Prinesite mi iz mojega depo. ~~za~~ tri tisoč kron.

Jean: Prosim. (odide.)

Milena: Fuj!

Fajdiga: Ni se s svojim delom odpeljete.

Neznani gospod: Takoj, ko dobim denar, odidem.

Fajdiga: Dobro. - Ali za vake slučaj, prosim ta re-

volver.

Neznani gospod: Danjem vam ga, kotor spomin na danasnji dan, kakor litro dobim denar.

Fajdiga: Zahvaljenjem se vam že naprej.

Jean se vrnem z listkom: Prosim odpuščite, direktor hotela mi ni hotel izvršiti denarja, ker ne pozna

61 vašega podpisa.

Frajlinga: kaj sem se vendar na prijavo listino potpisal.

Jean: ali ta je na policiji. Ako vam je drago, izro-
lite se sem potruditi na biro, potem se vam denar
takoj izplača.

Frajlinga: Dobro.

Jean (vide.)

Frajlinga (kajemu gospodu?) ^{ali preste} Hočete iti z menoj?

Neznani gospod: Ne. Zanjam vam. Počakom vas

An.

Frajlinga: Tako sem An. (vide.)

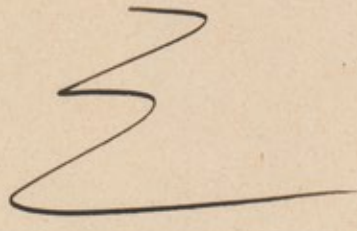
Milena (meje e:) An, kako sem igrala?

Neznani gospod (kaj si ti njej ni jo objame:) Izvestno!

Milena: To je glas ticele, ne?

Neznani gospod (smehom:) Posteno ga ostenebep. ta-
mo oči mi niso justimo, da bo lahko jokal.

(zastor pada.)

12011

63 vi, par po pet koron - hvata lepa. In točno je
ilo to dom na dom.

Travčič: Hm, morska deklica.

Šušteršič: In če bi se kaj od tega imel! Bar polju-
kov - to je vse. jaz se zadovoljim. - Koliko pa imas
se - biro (deponironega)?

Travčič: Mnogo je ne bo več tam.

Šušteršič: Torej koliko - samo ven s tem!

Fajdiga: Pet sto koron.

Travčič: Striz božji!

Šušteršič: Jaka! In kaj si se mimo tega izbral. (od-
ločno.) Dragi moj detko, to ne gre več dalje tako. Jaz
nisi čas je, da prenehas.

Travčič: On? Staj se!

Fajdiga: Jaz sem začel že sinovi prenehovati.

Travčič: Tega ne verjamem.

Šušteršič: A kako?

Fajdiga: Rekelsem ji, seveda jako oprezno in ljubez-

nivo -

Šušteršič zasmehljivo: To se razume -

Travčič: - da bi ne bila uzajna.

Fajdiga: - da bi bilo tega sedaj že lahko konec.

Šušteršič: In nič drugega ji nisi rekel?

Fajdiga: - in da se je moja gotovina že tako

posušila - da bomo morali začeti varčevati.

Šušteršič: To beseda je bilo veridar!

Travčič: O kaj si vzel za ta korajžor? pogum?

Šušteršič: In kaj ona?

Fajdiga: Rečica. Tala mi je kroz vratu in tako
nežno me je karala, zakaj ji nisem tega že prej po-
vedal. In prisegala mi je, da ne bode sedaj že niti
dar več od mene kaj zahtevala.

Šušteršič: To je rekla?

Travčič: Hm, hm.

Fajdiga: Da, to je rekla. Črna je jako plemenita!

64 fina žena.

Šurekar: Jemu se jako čudim.

Travčić: In kaj se?

Fajdiga: Pomislila mi je svo vojo gotovino, katere se neda nistem sprejel.

Šurekar: No, to se razume.

Fajdiga: A nakrat je obledela in začela se opotessa. Ti. Cisto sem se vs vstrotil.

Šurekar: Reveg!

Travčić: Honda je ^{celo} čisto omedlela?

Fajdiga: Ne, to ne. Ali kajla je, da ji je postalo ^{slabo} glb. ali da to hitro mine, ^{slabo} ali ima nekoliko počitka. Do jutraj, da bode zopet dobro - naj jo nikar ne motim. Da ima take napade večkrat.

Travčić pomeino: Uloga ženatka!

Fajdiga: Šel sem torej le morja na spehool.

Šurekar: In ko si se vrnil?

Fajdiga: Izšlo je v njem sobi že tilo. Najbrj je spalo. Pa sem šel se jaz spat. Ali to je bila noč. Niti očesa nisem zatisnil. Premišljal sem ovsem in noverot me je bilo tako strah -

Travčić: Prisel si končno le pameti -

Šurekar: Ali z drugimi besedami: streznil si se.

Fajdiga: Ja, streznil sem se. In ove opilosti se blanes ne pojnim. ~~Ulofntal bi se, da sem bil tako nerumen.~~

Jaz, stari fant! ošel! ^{Pijatelj, kesuš se malo prepopno!}

Travčić: Drogri dečko, sedaj je malo pozen kes.

Šurekar: Samo to morat gledati, da seba te Ra-medije hitro zležeš se cele komedije. Denar je vrag vzel. Glacal si noub.

Travčić: In kaj je bilo danes zjutraj?

Fajdiga: Danes jo se nistem videl. Kason zjutraj jo ni sem mogel počakovati. Po zgodaj, ko se je svitalo, pobral sem se v hotela in se potikal po obali. O, ko bi vedela, ko mi je bilo tu (pokaže na prsa) da ko nistem že nič več

65 svojih nog entil, vnil sem se v hotel. To zadnjih staj-
nicah sem se, da bi me nihče ne videl, a zdaj tukaj
sedim, kot kor skesan gresnik.

Švetskar: Injo se nisi govoril?

Fajdiga: Ne. Če parlorat sem hotel iz nje, a nisem
imel dovolj poguma. Uboga Hilena, Bog zna kaj si misli,
da se olanes (nisem) se nič za njo zmenil.

Štavič: Lepo te prosim, Lojze, ti govoriš, kot kor gim-
nazijec o svoji prvi ljubezni.

Švetskar: Tega mora biti konec. ³ ² ¹ Moros ji Resno pove-
dati svoje mnenje.

Štavič: In če ji ti nič ne rečeš, govoriš kot mi.

Fajdiga: Za Boga ne! Štaj bi si o meni mislila!

Švetskar: Kaj si misli, kar hoče.

Štavič: O jaz ti svetujem. Gladno je za njo za nekaj dni
stanovanje tu v hotelu, najiti ji ljubeznivega pisarskega, da
si dobil od doma telegram, pa jo poberi.

Švetskar: Ja, to bi bilo najbolje.

Fajdiga (po kratkem boju): Ne, ni mogoče. Jaz jo potem
vraj se enkrat videti!

Švetskar: In tako! Štari more! Dobro torej. Ali potem,
da jo potem tako odslužiš.

Fajdiga: Štarično res ne prestane obrzega. Uboga go-
pa!

Štavič: Hele!

Švetskar: Sebe pomiluj in ne nje!

Fajdiga: Štari ti, Švetskar -

Švetskar: Štaj pa?

Fajdiga: ^{ali} Inas dosti denarja?

Štavič (med smehom): Alja!

Švetskar (smej): Inam. Štaj res, jaz sem brez "soproge".

Potrebnije?

Fajdiga: Sedaj se ne. Ali se bi potreboval.

Švetskar: To veddar res, da te ne pustim na suhem.

Štavič: Na mene se lahko zanašas.

Fajdiga: Hvala lepa. Pa je vse dobro že.

66 Sureksar: ali pod jednim pogojem: ^{reci mi} choras ji falsoj
diti kraj in koleso!

Fajdiga: Svata kajte se malo!

Sureksar: Niti trenutka!

Fajdiga: horda niti plome ni. (pomeni.) čisto filozof

Tam.

Sureksar: Potraj se ti bože odzvala.

Fajdiga: Ne, ona bi se lahko ustrojila.

Stavici: Hehe!

Sureksar: Sedaj imam pa tega vlovelj. Pojdem pa sam
nad njo! (glavi it - obnjo sobo.)

Stavici za njim: Jaz ti pomagam.

Fajdiga ^{boji} Stavici in se postavi pred oba: Moj ^u ustitite jo!

Jaz zblaznim, jaz zblaznim!

Sureksar: Zblazen si že davnej, ali tega dolje ne trpinim.
Jaz dan ^{sem} tvoji ženi obljubil, da bom na te pazil -

Stavici: Sedaj ali nikoli! (sem se zaslutijo za vrati
na hodnik glavnih.)

Sureksar in Stavici: Staj je to?

Fajdiga: Katakars se z nekrom prepira.

Jean z Stavici: Stajte mi svojo vizitnico in jaz vas

oglosim!

Glas: Vizitnico? Jaz? Proč od vrat -!

Sureksar: Ja glas mi je zvon - ^{ustim}

Jean: Jaz ne vem kolo ste in ne ^{poznam} vas.

2. prizor.

Grejnjji. Fajdigorka.

Fajdigorka: Proč pravim! (one stoji v sobo in jih za se.
boj gape. Po jeziki.) Staj ste se me tako vtrajili?

Sureksar ^{mi pride k sebi.} Staj violin? Bolim ali se mi
sanja? Ste vi, to milostiva, ali je vaš duh? Ali ne, ne, to
ste res vi!

Stavici: O ti moj Bog - to je res noša draga milo-
stiva - (laji knjij.)

Sureksar: Prijatelj vesel boš, da imaš tvojo drago
ženico tu! (skrivaj Fajdigu.) Porocini postan natakoni!
- Draga milostiva, kako radostno presenečenje. (Prime
jo za roko.)

67. Stavre: Sama nebesa vas pošiljajo.

Fajdiga: Moj Bog, kaj se je dogodilo? (Hoče in Faj-
diga.)

Švetsar: Ne vstrašite se, ubogi Rože je na naglem
obolel. ali mi nič posebnega.)

Stavre: Kdodržus prehlajenje -

Fajdiga: Švetsar in jim končno izumsta in gre to možni: (Kaj
drugi Rože, kaj ti je. (Lede se njemu prime za za roko.)) Kje

inast poročni postan?

Švetsar in Stavre si bzo matičasta postane)

Fajdiga pokazuje desno roko: (Tukaj,

Fajdiga otro: (Zakaj ga pa sedaj na desni roki
nosi?)

nositi?

Fajdiga: Hum, tako, post na levi ne je malo bolel.

Fajdiga: Hum, hum. In kje inast briljantni postan?

Fajdiga: V Kavčegu. Da bi ga v morji ne izgubil.

Stavre: To sem mu jaz svetoval.

Fajdiga: In tvoji briljantni gumbi?

Fajdiga: So tudi - v Kavčegu.

Fajdiga: No, to je bilo pametno, da si vse spravil.

Stavre: Ne treba bi ti bilo niti jemati jih s seboj. Taka obaga
stvar!
čemu si jih vzel s seboj?

Fajdiga: Da, ti inast prav.

Švetsar: Hu, sedaj so tudi dobro spravljeno.

Stavre: Jaka dobro.

Fajdiga: - Maritka - kaj si se pa ti - tako hitro -

vzela?

Fajdiga: Kaenkrat me je bilo tako strah, da sem te
pustila samega na post, da sem več skrupaj pustila in
da naračnost za teboj. In mislim, da sem ravno
prav prišla.

Fajdiga Švetsarju: (Kidiš tvoje sanje?)

Fajdiga: Kakšne sanje?

Švetsar: J, sanjalo se mi je, da sem bil pri vas na

68. dooričen in da ste mi obljubili, da pridete za mano. ^{falo smo bili veseli tih sanj} mi. In mi smo misli s tega tako velje! Tajne, doje?

Fajdiga: In se kdaj beliko!

Travčić: Te sanje so mi zbudile tako željo po vas, da ^{na} sko ga komaj tukaj uobzalf. Hotel je kar naravnost ^{domov.}

Fajdiga: Ah, samo, če je to res, bodi ste se pa vi vzeli, gospod Travčić?

Travčić: Na ladiji smo se dobili, pa smo ostali

Fajdiga: Tako? (stro.) ^{se} Doje je bil torej v dobrih ^{rokah.}

Travčić: Ostavo, milostiva, vendar veste, da imam

Fajdiga: Ja, vem, žalibog.

Travčić: Ali dovolite -

Fajdiga: Pokazali ste doktorja?

Švetskar: Se. To je samo tako ntruzenost od te mor.

she vade. jaz sem mu vedno pravil; doje, ne kopaj se toliko: a on ne in ne. a sedaj ima! Danes ⁿⁱ celo nič

Travčić: ^{Teško je vstati.} Kas jiden je ne more biti dolgo časa brez

Fajdiga oster: Upam, da ne brez soje?

Travčić se meja: To se vendar samo o sebi razume.

Fajdiga in vedno v istem pogledu na desne vrata: Ja -

Fajdiga: In vendar sami potujete po svetu.

Travčić: Ker so naše žene tako komodne. ^{ni mi budnega}

Fajdiga uga Fajdiga na glavo: Mislim, da s tega ne ^{bo nič.} ^{trpljenje} ^{nimam.} Kakoliko počitka pa bo zopet dobro. jaz se na te svoje boleznim razumem.

Fajdiga: ^{halo} Tajne veseli, da te zopet vidim, karinja.

(Ostani ji lisa.) Fajdiga (stro.): Te veseli? - Res? - hene froli.

Švetskar: O, kubi veoleli, kako se vas je vspominjal.

Fajdiga oster: a jaz ^{more} more na njega ne? - To je

69 Korej dvojna soba?

Fajdiga: Ja.

Fajdigorka: Ste imas na posteljo?

Fajdiga: Tamle - alkoorn.

Fajdigorka: A omara? In mirivalnita?

Fajdiga: Vse je tam.

Smekar: Samo izvolite pogledati, milostiva!

Stavici: Je to izvoornostno prijazen alkoorn je.

Fajdigorka odide ga zaginjalo, clič se, kako odpira omara.)

Stavici: Ona nekaj čuje. Nekaj slutit!

Smekar: Est! (ve ga njo.) Kaj ne, kako je lepo, milosti-

va. Fajdigorka za zaginjalom:) jako lepo. (kne u.) a samo jed-
na postelja je. Hm.

Smekar z nametom:) Zakaaj bi si najemal sobo z dvema
posteljama?

Stavici: To je vendar mnogo dražji. In potem sploh
vsekakor ilovek, ki gleda na red, spi samo na jedni
postelji.

Fajdiga ^{ose} Smekarju:) jaz sem mislila, da (skupaj) staram-

ješe. Smekar: Dvoj je po vsi sili hotel, a jaz tega nimam
rad.

Fajdigorka: In vaša obljuba?

Smekar: Garolon, milostiva, ali jaz - strasno punčim.

Fajdigorka: A tako: (Stavici) In kje (vi) stamijete.

Stavici: Jaz imam, broj trioset.

Smekar: In jaz petnajst. (Ino Psi) na jolnem hodni-

ku -- ali pojdlite pogledat, milostiva? Tuoli mi imamo
jako prijagne sobe.

Fajdigorka: Kajpvo si moram pogledati sobo mo-
jega obrozega moža. Res, lepa soba.

Smekar: To je sploh imeniten hotel.

Fajdigorka (kličeta ugleda cvetlice v raji:) Ali, ali - (otro:)

od kolaj na kupnijo cvetlice?

Fajdiga: - 6 to -

70 Suvetar: Milostiva, v morskih kopeljih splah ne gre brez vetra. A ker nimamo vaših dragih ženic tu, kupi-
jemo si sople ^{drugi} jeden drugemu.

Fajdigorba: Ali, ali - jeden drugemu!

Suvetar: Ja. Hehehe, mi se tako presenečujemo. Tole
sople ima Lojze od mene.

Fajdigorba si oddihne: Ja, ta je od Suvetarja.

Fajdigorba: ~~Ta~~ ta je a ta-le?

Stavčić ljubegujiva: Segajem nujno dal.

Fajdigorba ostro: In ta tretji?

Fajdigorba se vrtni in obrupno gleda na prijatelja: Ja tretji - &

Tretji -

Suvetar: Le prignaj, Lojze, no! Segaj vedno kupnje - za vas.

Fajdigorba: Za me?

Stavčić: Tebno pravi: Ta-le najlepši je za mojo kovinjo.

Suvetar: Mi tri trije tolko delamo. Jaz imam v svoji

sobici - ali pojte pogledat!

Fajdigorba ostro: Kdaj ne. (Taka se na vrata govori: ^{Wah!} Dalje.)

3. prizor.

Prejuni - dvetličarica.

dvetličarica vrela: Dobro jutro, gospodje - (najdeuterat ostro, k
ugleda Fajdigorbo.)

Suvetar Stavčić: To je sam vrag prišel.

Fajdigorba: Staj želite?

Suvetar ljubegujiva cettice: Pozor Tineta!

dvetličarica: Ah, pardon - slama. In tako ljubegujiva
slama. To je, kakor valašič. Gospodje ji gotovo pomudijs
ta prelepi sople.

Suvetar: Milostiva, smem?

Fajdigorba ga vzame in vije na nogo: Hvala.

Suvetar: A sedaj sople, kakor navadno za moje bra-
ze prijatelje. (Kame dva sople in jih poda Fajdigu in Stavčiću.)

Stavčić: Sedaj je na meni vrsta. Smem prositi, mi-

lostiva?

Fajdigorba ga vije na nogo: Hvala.

Stavčić: A ta tebi (Fajdigu) in ta tebi (Suvetarju.)

71 Švetskar in Fajdiga: Hvala.

Fajdiga: A vidva si danes sama izbrita.

Švetskar: Sem si že izbral. Ali gospodična, dajte vse
- vse moje sobo.

Štavič: In meni v mojo, ne?

Četličarica: Z vseljem, gospodje!

Švetskar, yoko ste ljubeznjiva. Tu, gospodična. (Fajdiga
ji denar. Fajdiga.) Pred to domo smovom popolnoma
- Fajdiga!

Štavič

Četličarica (Fajdiga): Njegova prava žena?

Švetskar: Ja.

Četličarica: Revez! (Slamo:) Hvala lepa - klanjam se.

4. prizor.

Prejini brez četličarice.

Fajdigorka: In ta žensčina ve, kje so vaše sobe?

Švetskar: Hehe, ta ljudje tukaj vse vedo.

Fajdigorka: In ta žensčina hodi v vaše sobe, kot kor

domu?

Švetskar: To je tukaj toka navada.

Fajdigorka: No, hvala lepa. Če bi bila svoj kaka starija

ženska -

Švetskar: Ta bi tukaj ničesar ne prodala.

Štavič (meja se): To morate vendar priznati.

Fajdigorka: Meni se zohi, da se tukaj strašne stvari

gode.

Švetskar: Drugi keraji - druge navade.

Štavič: Ali kako težko se zlovest na nje privadi.

Fajdigorka: Tega ravno ne vidim. - Moj Bog, kaj

slabo vaše gospej povem!

Švetskar: Jaz imam misno vest.

Fajdigorka (Štavič): Tavo gospo tudi to ne bo bog ^{ne} kaj

kako veselilo.

Štavič: O, ta ve, da imam nazore.

Fajdigorka: No, dobro. Bog ve, kaj je tukaj vidim!

72 Švretkar: Mnogo milostiva. V pr. Tulej ta izgled.
(opredelo:) Taj ~~čuj~~ pravide. Tam-le ono mado, je
moye.

Štavič: To je vendar krasno!

Fajzligorka: Precej voble -

Švretkar: O tam, kjer so oni voziki, tam so ko-
palisti. Povem vam, milostiva -

Fajzligorka: No, jaz bom to vse ^{ti ogledam.} že se videla: Ostanem
namreč, dragi moj, nespilko dni pri tebi. ~~Poduj se.~~

Švretkar (Štavič): Tako.

Štavič (odme): Sedaj se le sedimo. Kavii: Vraga!

Fajzliga (obje mušketirji): Zores?

Fajzligorka: Menda nimas muzice?

Fajzliga: Ne - to je samo od vesolja.

Švretkar (Štavič): Vse je izgnubljeno.

Štavič (odme): Sedaj samo, da bi se je ona vrata
odprla. _{je le se treba,}

Fajzligorka (prevednjeno): Hm, lepa sicer - aliza dva
nekoliko premajhna. Mogoče bi mogli tudi to vzeti.
(Ide le desnim vratom.)

Fajzliga (ohoi): Menda nečes odpirati vrata v tujo
poko?

Švretkar: Milostiva, za božjo voljo, ^{pozrite} pozor!

Štavič: Tulej so ljudje grozno brezobzirni. Povem
vam jedno historijo, ki se je v našem hotelu pripo-
bila.

Fajzligorka: Lahko mi jo poveste pri obedu. - Samo
pozrite, da je ne pozabite.

Fajzliga: Ediče mi, da v onirobi nekedo stann.

Je - Fajzligorka: Alko kedó tam stannje, potem so vra-
ta gotovo zaklenjena. ^{če}

Švretkar (Štavič): Taj bi sedaj milena prišla v svoji
domači obleki.

Fajzliga: Naj Bog!

Fajzligorka (postmri): Zaklenjeno! - Itolo pa je svoj

Fajdiga: kaj hitro me vem, če spleh ledo tam stam.

je - Fajdigovska: To se vendar pliči skozi vrata.

Fajdiga: deli dan nisem doma. Glodim o šure, kavgem in Stavčičem okrog. In potem me to pes ne ga-
nima: (je prej je razjel nekaj dražerjev potek, katre pobira.)

Fajdigovska: Ali pustil ta obrobiz? jih je bršina pobere.
(It onime dvema:) ki tudi ne veste, kolo je njegov posed?

Stavčič: Kako vendar -

Šurekar: Prosim vas, milostiva, mene vendar poz-
mate, hi se tukaj spleh za nikogar ne brigamo, stopaje,
mo se v morju -

Fajdigovska: Ali nepam, da ne v skupnem lesopolis.

en?

Šurekar: No, to se vendar razume -

Stavčič: hi imamo razore -

Šurekar: a potem ^{gremo} nekaj ^{jesti} pijemo, pa gremo na spre-
hod po obali - glejte tam ^{le} in ob 9. spot.

Stavčič: Stejemo ~~to~~ korake. Imamo pedometer.

~~Hočete za violeti?~~

Fajdigovska: Hoala, ne. - Ali ne boš že enterat to. le

~~pustil:~~

Fajdigovska: kaj sem že ve pobral.

Fajdigovska: Ker vi tega ne veste, bo pa natalskar
vedel. ~~Edgar~~ Pozvani!

Fajdiga (pade na divan):) Moj Bog, ali me je zopet v glavi
zbolelo.

Fajdigovska: Kaj si se folito pripogibal?

Šurekar: kaj pogovorim natalskarju. (ide le vratom in
dela, kakor, da bi pitalikal na električni zvonci.)

Fajdigovska: hi, mudi se temu natalskarju ne.

Šurekar: Ne čudite se. Edini natalskar za folito
sob in folito stopnic je to nam. Ne more se prebrgati:

Stavčič: In morda tudi, da ga je nekolo obungi

74 poklical. Toliko gostar!

Fajdigorška: Ja, ta bi bila lepa. Tozvoniti je treba posteno. Meni se zoli, da niste olovej pritiskali. Česa pa jaz poklicem. Italijorat se mu pogovni.

Švetskar: Jolentorot.

Fajdigorška: Dobro. (Zovoni. lišice.) No vi ste lepo pozvonili. Štako bi bil potem prišel.

Švetskar: Ali to je šundno.

Fajdigorška: To je lepa postrežba.

Švetskar: Jaz skočim po njeja. ^{ponj.}

Fajdigorška: Samo se nikar ne trvolite. Bo že prišel.

(Trska se.)

Fajdigorška: Štonino šalj! ^{Waprej!}

Švetskar (Fajdigu): Še kaj boode šaba.

Švetskar: Še ni se zgubljeno.

5. prizor:

Prejónji - Jean.

Jean: Izvolite?

Fajdigorška (Švetskarji): To je ta, kateri me ni pustil sem.

Jean: Odpuščate prosim - ali v hotel pride šoli, ko različnih ljudi.

Fajdigorška: Videla sem. - Sem šopraga tega gospoda.

Jean: To me osobito veseli.

Fajdigorška stopi predenj in mu glede bistro v obraz: Je ta štannje kedo v tej sobi? (Švetskarji: Dajjo Jeanu znamenje.)

Jean: Kihel, mašlame.

Fajdigorška se ogleda: Štaka se smejet?

Jean: Jaz se ne šakar ne smejam.

Fajdigorška: Je že dolgo pragne? Ta soba pragne?

Jean: Šv nas šobe ne ostonejo dolgo časa pragne. -

od danes zjutraj.

Fajdigorška: Štako? A kedo je do šlame šam šta.

noval?

Jean: Švoja šammerschniel - stara, šolra

75 boleha doma iz Timaja, svojo hčerjo. Obeluje ste
se danes zjutraj s parnikom odpeljale k Petku.

Fajdigerka: Je dolgo časa tukaj stanovala?

Jean: Dž stinajst dni.

Fajdigerka: Kdno v teja stanovanjski sobi?

Jean: Ja, ves čas.

Fajdigerka: Dobro. - Mogoče, da tukaj nekvoj časa
ostanem.

Jean: Bonam velik^a čast, in ne dvomim, da
bode madama ravno tako zadovoljna z nami.
Kakor ti gospodji.

Snrekar: Mi smo z vami res jako zadovoljni.

Fajdigerka: Ali bi morda mogla obiti to sobo.

Jean: Esotovo madame. Ali morali bi se ~~tu~~^{tu}
odločiti.

Fajdigerka: Ali bi jo ne mogla videti?

Jean: Madame bi ja ^{sobo} tukaj rada videla?

Fajdigerka: Takoj!

Jean: Esotovo se ni pospravljena.

Fajdigerka: To ni ne de. Hočem se le prepričati.

ali bi ga vzela ali ne.

Jean: Alko tvoj madame želi -

Fajdigerka: Odpri!

Jean: Morem ga le od ^{le} (sobo) le od druge stra.

ni odpreti. Prosim, odprite. (odide.)

Fajdigerka (ostro): No, vasa oblogi moj Loje, kaks ti je
selej?

Fajdiga: Sedaj mi je zopet jako slabo. ^{zdravnika}

Fajdigerka: Posljemo vendar - le po lekarija.

Fajdiga: Ja mi ne bo ^{ore} parva pomagat. Vse -
maten bo tega konca. ^{kat} bo zopet dobro.

Jean (na smik matih): Ne prosim, alko vam je drago.

izvolite.

Fajdigerka (odide - drugo sobo.)

Fajdiga: Sedaj Bog mi budi milostljiv!

77 Fajdigrorka: Najbrj. - Izamem tižo. - Ucažite, da mi moje pitljajo odneso tja.

Jean: Takoj se gredo, žodi.

Fajdiga: Natatkar!

Jean: Prosim?

Fajdiga: Tulej za vas trol. (Daje mu denar.)

Jean: Hvala. - ^{Ali} gospoda se kaj želi?

Fajdigrorka: Ja zdaj ne.

Jean: Postubim torej za pitljajo, kaj polslon. (vrti)

Fajdigrorka: Koliko si mi dal?

Fajdiga: Dve kroni, Tulej mora dnevno vedno

steti, ako hče biti dobro postrežen.

Fajdigrorka: Hu, lahko bi mi dal več. (Hodi okoli,

karer bi nečesa iskala.)

Luvelkar Fajdiga:) Kako dve kroni?

Stavici: umozamer!

Fajdiga: Dvajet kron!

Luvelkar in Stavici: No, zato!

Fajdigrorka: Hu.

Fajdiga: Prosim te, kaj vedno stikati?

Fajdigrorka: Jar? - Hu.

Luvelkar: Gospodite, milostiva, ali vas nekad. ni pilhol in vaše obvezanje je tolko obito, da mora imeti neki posebni vzrok.

Stavici: Ja, to nam morate razjasniti.

Fajdigrorka: ^{Ali} želi se vam to? In tebi trol?

Fajdiga: Ja. (Kandri sebi se čisti, kako primarajo pitljajo)

Fajdiga: Da gospoda, moj pilhol ima res svoj po-

seben vzrok.

Luvelkar: Ali niem rekel?

Stavici: Hu?

Fajdiga: Prosim te, kajšen vzrok?

Fajdigrorka: Tulej zveste.

Jean ^{in iz coudne role}:) Madame, vaše stvarni so že

Fajdizgovtka: Hvala. - Ali sedaj pojdite sem. (z veliki pomemben papir in zeva in polnaje, pristom na neso mesto.)
vstajte mi to. Razjasnite

Jean pogleda in ostrumi.)

Fajdizgovtka: In, zakaj ste se tako vstrašili?

Jean: Nisem se vstrašil, madame, jaz čisto znanostavno ne verujem svojim očem.

Fajdizgovtka: Samo jim verjinite. Kaj stoji tu?

Jean čita:) Gospod Alojzij Fajdiga, z ženo, spod.

nja Starijska.

Fajdiga, knjezar in Stavici urisani sedjo.)

Fajdizgovtka: To vendar pomeni, da je to gospod

- s svojo soprogo tu?

Jean: Ja, madame.

Fajdizgovtka: Ali njegova soproga sem jaz in jaz sem se le danes zjutraj z brzorlokom prišla. - Kaj pravite ti?

temu? (Fajdiga.)

Knjezarinji: To je nesramnost!

Stavici: To je skandal! Neko si je obovilil z bojam neslano solo.

Fajdiga: Ja - v tem tici - nekakša ludobija.

Fajdizgovtka: Ja, ipak prav, ludobija. Ali skatere ste.

ni? - Kako mi porazjasnite?

Jean se gameja:?)

Fajdizgovtka: zakaj se smejate?

Jean: Gledajte prosim, ali jaz se moram smejati.

Kaj to je samo tiskovna pomota?

Fajdizgovtka: Tiskovna pomota?

Jean: Ja, madame, tiskovna pomota. Beseda, z ženo

no" je predstavljena, ona ne spada sem.

Fajdizgovtka: A kam spada?

Jean: Sem, za vesta vsto višje, k gospodu Lazaru.

ni, ki je stoval na stovilki osemnajst.

Fajdizgovtka: Golpeljite me k njemu!

Jean: To ne bo šlo, madame.

79 Fajdizorka: Dokaj?
Jean: Zato, ker je ta gospod s svojo ženo že pred tre-
mi dnevi odpotaval.

Fajdizorka: Kako mi to dokazate, da je to Fiskar,
na pomota.

Jean: S tem, da je gospod Fridoga Fajdiga sam
prišel k vam - oziroma s temu dvema gospodoma -
in da je tukaj sam stanoval. To lahko potrdijo, ta
dva gospoda, ravno tlej hotela, jaz, portier, hišne, slu-
ga, - vedno kogar hočete.

Fajdizorka: To mi ne zadoštuje! Jaz moram ime
ti tako dokaz, ki mi ni najmanjšega sumna ne pre-
nese!

Jean: Ta dokaz lahko se dobite, maodame, ako
se potrudite na policijo.

Fajdiga: To bi bilo neskaj, ker na policijo morajo ven-
dar vse vedeti.

Jean: Tam leži prijavnna listina z lastno roko
gospoda Fajdiga izpolnjena in to listino vam policija
ni ne vroči niti nazaj, ^{rad} gotovo potrdijo - ako se
ničena ker se listine v glavni knjigi, to je na-
m ~~zapisala~~ val gotov jako velika, le po osem dni hranijo.

Fajdizorka: To bi bil vsaj dokaz.

Fajdiga teje vtane:) ali kaj imaš tu ta papir?

Fajdizorka: Lomno pogledaj in se ne čudi, da sem vse
skupaj doma pustila, kakor je in da sem odpotovala
za teboj.

Fajdiga: Kaj je to? Jaz tega ne razumem.

Šurkar: Pokazite! - Jean.

Štavič: Taj # sem. - Italijanski - tega ne razu-
mem.

Jean: Darsite, pregled kopalističnih gostov v Gya.

Fajdiga: Uradna listina.

Jean: Ali vendar pogrešna. ^{napak.}

Fajdiga: Sveti krst! (Šurkarju.) Na to se nisem
spomnil.

80. Sureskar: Ali kako se je mogla vendar tola neod-
misljiva pomota (prijetiti?)

Travnik: Moras se pritoziti.

Fajdiga: To seveda, bla se pritozim. Dasi mi morajo

zadolozenje.

Sureskar: Tako je.

Fajdiga: Ste je ravnotej hotela?

Jean: Ja trenutek ravnno mi pristen.

Fajdiga: Tadar pride, poslijite ga sem. - Ali kate.

ni vrag, ti je ~~to~~ izkaz poslal?

Sureskar in Travnik: Menota vendar ne mislis, da

jaz?

Fajdiga: Ne mislim, a ce ga dobim - in jaz ga do-
bim - izkupil je bo. ^{Nikar}

Fajdigorka: ^{razburjeno!} Konec ne ^{razburjeno!} tako ^{razburjeno!} razburjeno, to ti tako raj-
janim. Ja etnis o tem preterostnim medaillonem,

katerega si mi od Tulsaj & poslal, je bil gavit v ta

popro papir.

Sureskar: Strela!

Travnik: Traga!

Fajdiga: To ima clovek od tega, ce vedno in povsod
na svojo zeno misli.

Fajdigorka: Clovone stvar je, da je v resnici vse
samo tiskovna pomota.

Fajdiga: Ali Marija, da si mogla le jeden tre-
notek koj takega verjeti! Marija, to me v resnici
boli!

Fajdigorka: No, jaz (bi rada) to zeno videla, tsi
bi tega ne verjela, ce vidi čmo na belom. (Jean.) O
tem prijavnem listu se se pogovorimo.

Jean: Ako vam je drago, vzamem voz in peljem
se na policijo, da izvzem, ce je ori list se na svet.

Fajdigorka: Jako vam bom hvalejna. - Ali se-
daj se moram nekoliko od tega tega razburjenja
odpociti. Bilo je nekoliko prevec noentkrat. Samo
kuzinem se popravim obleta in lose, pa bomo videli

6. prizor.

Prejšnji brez Fajdiga. pa mislite! Policija, me izjda!

Fajdiga: Traj vam je ta listina tresčila v mozganu?

Jean: ^{Ue, gne, slita} To to bolj gotovo. Samo bizo izpolnite novo. (Ozre se novo listino iz žepa.)

Fajdiga: To je izvestna misel. (Pisje, ali u vidno oglednje ne desno.) ^{Ali} samo črnilo bo sveže.

Jean: In se že na sveči posušir. (Vzame listino in jo bizo spravi.) Na take afere smo tukaj novajeni. Zadrževal sem to domo, kolikor je bilo mogoče, da bi bil gospode prej opozoril, ali ona se ni dala zaobzirati.

Fajdiga: Izvestno se vam je posrečilo, jako sem vam hvaležen.

Jean: Prosim.

Surekar: Ali sedaj nam razjasnite - (gleda na svojo sobo.)

Jean: Ona prva dama, pustila je olala si je olanes gospodaj v jutro odnesti prtljago na kolodvor, in je Prek-
la, ^{Imo} da v sled do neke ^{brigantke} dopustnje ^{ovari} novej olann.
Ki, da z opoldanski brigantkam odpuščate za njo.

Fajdiga: In zakaj mi nite tega (Falkoj) povedal?

Jean: Iskali smo vas ali nihče vas olanes od zore ni videl. Tukaj je list od one dame. (Ogleda se in nuni po tem izpiti pismo.)

Fajdiga: ^{Prijatelj!} Takoj, pozor!

Surekar: Brez storbi.

Stavice: Samo čitaj. (oba u portovita le desim vratom.)

Fajdiga poluglasno čita: Moj obrogi! Nenadna poročila klicajo me domu. ^{Postavite} Poobite zdravi. Upam, da obrijete svojo besedo in ne poizvednjete za menoj. Poslednji poljub od vaše Milene. (vse ali Fiko:) Ona je proč! Ona je proč!

Surekar: Fiko! Traj sem pismo, jaz ga uničim. (vprašuje za žep.)

Fajdiga u meja: Hehehe!

82 Staric: Ti dečko, ali nisi ti srečo!

Fajdiga: Hehehe! (Janu.) Petdeset kron olobite od mene.

Janu: Hvala. (odide.)

7. prizor:

Prejšnji brez Jana. Pozneje sluga. (Ta scena igra se polglasno v rednem strahu, da bi se Fajdiga ne vrnila.)

Fajdiga plače: Trorara - Trorara - Hehehe!

Swetkar: Sreča v nesreči.

Fajdiga: Sreča, da je niti ne zaslužim.

Staric: In glavne stvari: o pravem času.

Swetkar: In vsi čemu se imajo za to gahvaliti? Tvoji verjamski opazki, da si svojim svetnikom pri krajih in da moras zaresi ~~stojati~~ verjeti.

Staric: To je ne pobrala, je izgubila.

Fajdiga: Stoj pravite?

Swetkar: No, menda ^{vedno} ne misli, da se je iz ljubezni držala?

Fajdiga boletno: Ne trgajte mi uca. (Jaka se.) Moj Bog, če bi se sedaj tako le vrnila. - Dalje! Niti!

Sluga: Prosim nevolite dopisov, ker se imajo takooj izpiti. (Daj jih Fajdigi.)

Fajdiga: Kima? Žame? To je morda pomota, samo bi mi sem pisal. - Prijatelj, pozor! papir!

Swetkar: Samo sitaj.

Staric: Brez sterbi.

Fajdiga slugi: Dobro.

Sluga: Stanjam se. (odide.)

Fajdiga: O sveta nebesa!

Swetkar in Staric: No, kaj pa zopet?

Swetkar zame list: Pokazi! - Strela! Pravi za poproba

Fajdiga, za cipke za madamo tristo kron. - To so go. To so sami račun.

Fajdiga obupan: Tako!

83 Stavčić: Staj bi bilo to drugoga. (Fajdiga odine puma, pa de no olivon. Surokar preglehije liste, ki pozabijo na gospo Fajdigovo v obunji soli.)

Surokar: Za nakit iz Tirkicor - pet sto kron, za dva kosa lionske svile za madamo - štiri sto kron, za tri gorniture svilenege perila za madamo - štiri sto kron, za dva ducata svilnih nogavic za madamo - dve, sto štirideset kron, za dva duceta najfinejših žepnih robcev iz Kinecke svile za madamo štiri sto osemdeset kron - strela, ta ženska si je klenjila na tvoj račun celo balo.

Stavčić: Tu klenjajo bala, samo kar je res je res.

Fajdiga: Staj sedaj?

Surokar in Stavčić: Placati!

Fajdiga: Jaz nimam s čim. ^{prizadej!}

Surokar: Mili, dragi moj dečko, tu je spleh vsega konec! Se sreči sva ničeva bolje gospodarila.

Fajdiga: Prosim, placajte tondaj.

Surokar: Ali potem jo kar hitro pobriši, drugače pride še ve na dan. ^{Kaj sem si skubal!}

Fajdiga: Staj sem si nadrobil! Zato ni hotela povedati, vol kar je in kar je! Zato je kar tako narat zginjila.

Stavčić: In ~~stava~~ ^{to} je pri vsem še najlepše!

Fajdiga (slabo): Stolike je to vraga skenjavč?

Stavčić: Pokaži bomo gračivali.

Surokar: Tri sto -

Stavčić: Osem sto - tisoč dva sto

Surokar: Tisoč sedem sto - tisoč deset sto štiri-

deset - Stavčić: Dva tisoč štiri sto in dvajset kron.

Fajdiga: Nein je slabo.

Surokar: Jaz se ne čudim.

Stavčić: Ali to je vendar malo preveč - dva

84 Tiso, štiri sto, dvajset - To je strahgroza!

8. prizor.

Prejunci in Fajdigorka.

Fajdigorka je tiho odprla vrata in stopila med nje:;) Stavci in dva tiso štiri sto dvajset?

Lučkar: Hoj Bog! (dovira ravnice.)

Stavci: Ha!

Fajdiga: Jezus Marija! (vse e.)

Fajdigorka ostro:;) Stavci ste se me tako vstržili, kaj?

Fajdiga: Mi - mi - da more - vstržili?

Lučkar ciki e k anem:;) Stavci pridete me tako misel?

Stavci: Hehe - to je samo tako.

Fajdigorka Lučkarji:;) Stavci skrivate?

Lučkar: Jaz? - Ne. (Potrže jedno roko.)

Fajdigorka: A kaj? (Potrže za za drugo.)

Fajdiga: Ali hini! - Ne bodi tako involikretna

Stavci vzame Lučkarji ravnice in jih hru skrivi:)

Fajdigorka: A sedaj moram vedeti, kaj to je! Gospod

Stavci - sem stem. (Zgrga mu jih. Prigleduje:;) Stavci je to? -
Računi! Tisto, petsto, štristo, petsto, dvestoštirideset,
štristoosemdeset - in povsod "madame" - Eoje, kaj

to pomeni?

Fajdiga zubi rapo:;) To pomenja -

odgovori

Fajdigorka: Samo da premisliji? Jaz hočem imeti

odgovor takoj!

Fajdiga: Ne - tako presenečenje!

Fajdigorka se grozi:;) Stavci presenečenje?

Lučkar se domisli:;) Hu, ker je že tako prišlo - vam moram vse izdati. Da, to je presenečenje - za vas, da vi ste nam vse pokvarili.

Fajdigorka: Presenečenje? Za me? Stavci to? Hu, bogo

brez razmisljanja.

Lučkar: Tako forej, da - boslete vedeli - to so stvari, katere

85 - je Bojan - (za vas nakupil), da bi vas junjimi - do-
ma - na slavi proslavi vaše sreberne poroke, presenetje.

Fajdiga: In ti si mi to veselje - skazila.

Stavici: kem nam ste ga skazila.

Fajdigorka: In kaj so te stvari?

Švetskar: Stavili smo, da se se včeraj odpošlejejo
olomn. In ker je tako vse veste, vam se to povem. Bojan
monke kopelji nekoder nič ne prijajo. ^{vedno je stokal:} meni je dolg-
čas po moji haringi - to ^{ali} si rekel, ^{ali} ali nisi?

Fajdiga: Rekel.

Stavici: jaz lahko potrdim!

Švetskar: Rekel je: jaz se vsem olomn in kar bi se
tu in na ~~slabijem~~ ^{ga to} Italiji gabil, kupim raj
svoji haringi nekaj za spomin. ^{ali} nisi. Tako dejal?

Fajdiga: Dejal.

Stavici: Dejal, da. Lamo, da je ^{malo preveč} teh komedij naku-
pil.

Fajdigorka (nezampno:) To ni res.

Fajdiga: hini!

Švetskar: Ti nam ne verjameš? Kam?

Stavici: ^{hi} hno vas je kdaj nalagala?

Švetskar: On je stedi, da je bilo že od sile. Jaz ni-
sem mogel tega že nič več gledati.

Stavici: Tako hitro je vteje nekaj lepega videl
Tako je bilo: To mora dobiti haringa. To se ji boče po-
slalo. Ki ga ne smete nikamor več samega pustiti.

Švetskar vam pol Evrope nakupi.

Fajdigorka: One pustim ga ne!

Švetskar: Hitro z mano?

Fajdigorka (pravljaj ročice:) Hitro vami (stavici)
in z vami se celo ne. Jaz je nobenemu moškemu
več ne verjamem.

Stavici: Ali dovolite, milostiva?

Švetskar: Hvala lepa. Ali sedaj prouim za te

86 račune.

Fajdigorlka: Štaj hvēte ž njimi?

Švetsar: Niso še plačani.

Fajdigorlka: In ^{ali bi} ne bi se ^{ne} dalo zopet ^{ga} odpovedat?

Švetsar: Ne, to ni več mogoče.

Fajdigorlka: Keina ikoda tega denarja. (Tusa u.)

Dalje. Notri!

9. prizor.

Prejšnji perica.

Perica primara perilo velo:) Dobro jutro. (Isto ugleda Fajdi-
gorlka:) Primarom perilo.

Štavič čajno:) In vas ne poznas, res!

Perica čajno:) Razumem.

Fajdigorlka: Perilo? Perilo? Za koga?

Fajdiga: To je zame. - Samo tja - alko ven mi

denite.

Fajdigorlka: Samo počakajte, gospodična. Mo-
ram vendar to Bojovo perilo prej pogledati! - To je ve
svoje?

Fajdiga čajno:) Norda.

Fajdigorlka: Gares. Svoje svajce, mančete, ovrat-
niki - In to le je svajci svoje? (pivlje slamato nois
čajno ščipkami ven.) In od kopolaj nosis fakse mogavice?
- In svilene ženstke svajce?

Švetsar in Štavič čajno perici znamenja, bi je čisto zme-
šana.)

Fajdigorlka: In sedaj se entrat vprašom. Kaj je
to pomeni što?

Fajdiga: yoj sem čisto nenmen. Delo čisto lišite vi,
oseba, kaj ste mi to pinesla?

Perica: ali moj Boj -

Fajdiga: šič, moj Boj! Štako monste lišti. Fakso
preobzir in zamešati moje perilo s perilom Boj ve
Katere ženstine?

Perica: Prosim, izolite odpustiti, madame! ali
to perilo ne liši sem. Inam perilo znamenano po so.
(spada)

87 Brah in to domsko perilo je za damo - obrugem
naolstrijm.

Frajnigovka: Je to istina, gospodična?

Perica: Ako vam je dobro, izvolite iti z menoj. To je
od mlode gospo, ki je ravno na ženi tavornjškem go-
tovanju.

Frajnigovka: Kako, če je to res?

Perica plačljivo: Jaz lahko na to prisežem.

Lurkar: Perica!

Frajnigovka: Dobro toraj. Složite to to tja in ooidite.

Frajniga: Jaz se pritožim. Koliko sem dolžan?

Perica: So pride na račun od hotela.

Stavici: Nu, gospodična, ne jokajte! Milostiva tega
ne misli kotko ludo.

Perica plača: Kaj torej pa se mi res še ni pripetilo.

Stavici: Nu, tako samo ne jokajte! Složite to lepo v

alkoven. (Frajniga:) To perilo ^{me tuka} se odceklaste si lahko ob-
držite. = domsko perilo

Perica: Kako?

Stavici: In da se mi listro poberes.

Perica ide v alkoven.)

Frajnigovka: Vse pride name!

Lurkar: Šter si delate take brez potrebne skrbni.

Frajniga: Ne take pred tako ^{me tuka} obostramotiti, ne, to mi lepo

Stavici: No, Bojz, nič si tega le sren ne jemlji, to je

samo iz ljubezni.

Perica se sme in odide; Stavici jam se.

Stavici: Z Bogom!

10. prizor:

Prejónji brez perice. Pozneje dan.

Frajnigovka: Tukaj klavet nima nikoli miru. Tukaj že
ne ostaneu obdops.

Frajniga: Toraj pojdlimo takoj damov.

Frajnigovka: Takoj? Štaj pa se ti motrost tako mu-

di? (Vredno tuka:) Stavici. Woh!

38. Jean (pide gausēji.) Madame, da bivas populnoma
mūriš pinesel sem prijavno listins s seboj ad policijē.
Tūkaj zē.

Fajdiga: Tūkaj si pišēl?

Fajdiga: Tūkaj -

Jean: 21. - Tūkaj zē pečat policijē in populnis vrad
nīka - Tūkaj olatim, tūkaj se je listina ošolola -

Fajdiga: (ko zē puzēolola.) Hvala. To so glasa. - Daj
mū nekaj, ker zē totes postrojiv. Ta človes ima ošob-
no sre.

Fajdiga: Tūkaj, za vas trūd.

Jean: Hvala. Esopoda sē kaj želi?

Fajdiga: Ne.

Jean: Tūkajam se. (odide.)

Fajdiga: Oo! Dragi moj Bože, esoj ja nes ne vem,
ali naj verjonnem ali ne.

Stavici: Sē ne verjete?

Fajdiga: (ostro.) Oo! Popolnoma sē ne.

Fajdiga: Sē ne!

Fajdiga: Tu ti se šindis? Meri te to vedno mang
ngaja

dozade.

Svetsar: kaj niste sē ničesar videli.

Fajdiga: Kēi kator preve! Kote trenstels pri-
majam na take čudne reči. To le sem ravno kar našla
v žiletni migici store. bolelme dame. (Pstigne jedno
šelmirbantlind v rdeči kverti in žepa.) - Tūkaj zē to?

Fajdiga: Jo?

Stavici: To je za brke.

Svetsar: Jo ima olanes vsake moži.

Fajdiga: A kaj zē ta stara dama delala s tem?

Stavici: Morda zē imela tudi brke.

Fajdiga: Prrr! (Kže pvi.)

Svetsar: Ali vejdno bolete imeli lepe vopomine na
to vada? (Kže pvi.) Bojrovo morsko kopališče.

Fajdiga: Tūkaj?

89 Švetskar: No te stovni, katere bode te morda je do-
ma dobili.

Fajoligorka: Taj naj jaz z ono svojo počnem?

Švetskar: Tu pa ta kerami medaillon?

Fajoliga: Eodini eksampler te fašone, kotkor mi je
glator dejal.

Švetskar: Tu zato ste ga morali vi obobiti.

Fajoligorka: Ja glator vas je nalagal.

Štavič: Štako to?

Fajoligorka: Što sem stopila domer ginstroj iz brgovla-
ka, stala je na peronu na mlada v reonici kerami
plame z bogotimi ročicimi lasmi. Tu pa je imela prav
no tako medaillon na vratu, kotkor je ta.

Fajoliga: Ni mogate!

Švetskar: Štako?

Štavič: Ni lajnijiri glator!

Fajoligorka: No, on je hotel napraviti karpizjo! Ali
to je bila gotovo kerami aristokratska. Eleganten gos-
pod je bil z njo z velikimi, ravnimi brkami in oba
sta se nečemu tako smejala, - da so ju kar solze
sivale.

Fajoliga: No, to je morala biti lepa aristokera.

Finjaj.

Fajoligorka: Ali nesarj posebneja je bila gotovo.

Švetskar: O tukaj se vse tore štarih posebnostih.

Fajoligorka: No bodi tako ali ne. Sedaj otkajemo
najjavo sobe, idemo malo k marju, a zveit na na
vlat in dom. Sedaj grem taksaj po klobuk. (odnoji.)

Fajoliga: Štakor želi, ženica.

Švetskar: Sedaj to vse glator in jim rečem, da ^{nej}

vse to se entovat ~~te~~ tebi domar volpostlejo.

Štavič: Lomo mora biti vse za tri številke več.

Fajoliga: Tu pri glatorjih se gostavi zavropi teh
krivih biljantnih gumbov in prostana.

90 Švetskar: Lano ne sterbi.

Fajdizorka se sme:) Sem že gotova.

Fajdiga: Traj naj vzame te morske kapele. Nikoli
več me ne boole violele.

Fajdizorka: Mene tudi ne. Izvolost v življenju sem vse
odna samo pustila, ali tudi - poslednjikat. Ali tudi
vi, ^{vidva} gospoda, se na lepem razločite s temi morskimi
kapele. Kaj če vašina ženama ve pravem, kar sem vi-
dele. Stavim, da vas ne bodo tudi nikdar več ne bo-
do pustili samih od doma po svet.

Travčič Fajdigu:) Tjer hodijo morske deklece oterog.

Švetskar: Ali dovolite!

Fajdizorka: Travčič Fajdigu:) To se bom moral
tebi zahvaliti.

Fajdizorka: In jaz bom povedala. vse bom
povedala!

Švetskar pravi.

